

Y L I N
—
N A P P I
—
A U K I

—
T O P B U T T O N U N D O N E
—

näyttelyjulkaisu | kevät 2014
exhibition publication | spring 2014

Tämä julkaisu on osa Taidekeskus Mäntinrannassa ja TR1 Taidehallissa pidettävää Ylin nappi auki –lopputyönäyttelyä.

This publication is a part of Top button undone exhibition which is organized in TR1 Kunsthalle and Art Center Mäntinranta.

Kevät 2014 // Spring 2014
Painos // Publication 500 kpl
116 sivua // pages

KUSTANTAJA // PUBLISHER
Tampereen ammattikorkeakoulu

PAINOTALO // PRINTING
Fram

PAPERI // PAPER
Kannet Munken Pure 300 g/m²
Sisäsivut G-Print 115 g/m²
Sisäsivut MultiDesign Original Ivory 130 g/m²

Kaiken tässä julkaisussa esiintyvän materiaalin käyttäminen on kiellettyä ilman erillistä lupaa. Kaikki oikeudet pidätetään.

Reproduction of all material is strictly prohibited without prior permission. All rights reserved.

Copyright © 2014
Tampereen ammattikorkeakoulu

Tampereen ammattikorkeakoulun julkaisuja.
Erillisjulkaisu. Tampere 2014.
ISBN 978-952-5903-48-5 (PDF)

Tampereen ammattikorkeakoulun julkaisuja.
Erillisjulkaisu. Tampere 2014.
ISBN 978-952-5903-49-2 (nid.)

PÄÄTOIMITTAJA // EDITOR-IN-CHIEF
Elina Ylhäisi

ART DIRECTOR
Karin Gellman

TUOTANTOPÄÄLLIKKÖ
// PRODUCTION MANAGER
Riikka Enne

TOIMITUSKUNTA // EDITORIAL BOARD
Noora Heikkilä
Tea Hono
Hinni Huttunen
Wolf Kankare
Tiina Lehtinen
Ilona Lehtonen
Jemina Lindholm
Fanni Maliniemi
Auri Mäkelä

TAITEILIJAKUVAT // ARTIST PORTRAITS
Tiina Lehtinen
Niko Skorpio

KANNEN KUVA // COVER PHOTO
Auri Mäkelä

TAITEILIJASIVUJEN TEKSTIT
JA KUVAT OVAT TAITEILIJAN
ELLEI TOISIN MAINITA

ALL PICTURES AND
TEXTS BY ARTIST UNLESS
OTHERWISE NOTED

Y L I N — N A P P I — A U K I —

TOP BUTTON UNDONE

Tampereen ammattikorkeakoulun kuvataiteen
koulutusohjelmasta valmistuvien julkaisu

*Graduates' Publication of Degree Program in Fine Art
in Tampere University of Applied Sciences*

SISÄLTÖ // CONTENTS

8	Alkusanat // <i>Foreword</i> ELINA YLHÄISI
10	Monet, Banksy ja Kekkonen – eli miksi kuvataidetta tulee saada tehdä ylin nappi auki AURI MÄKELÄ
12	Monet, Banksy and Kekkonen – or why Fine Art must be allowed to continue with its top button undone AURI MÄKELÄ
14	Avoin ja suljettu kohtaaminen TERE VADÉN
16	Open and closed encounters TERE VADÉN
18	Eespäin takki auki ANTTI HAAPIO
21	Onwards with a strut ANTTI HAAPIO
25	Teokset // <i>Artworks</i>
80	Taiteen viemää: Suuri lopputyösuuhdekysely
85	Head over heels in art: The great final thesis survey
86	Tarinan koskettaminen EMMI NIEMINEN
88	Kapteenin muistiinpanot JESSE AVDEIKOV
90	Das Ding, käsikirjoitus 1.0 TIINA LEHIKONEN
93	Taiteilijaesittelyt // <i>Artist introductions</i>
110	Info
112	Kiitos // <i>Thanks</i>

26	A. K. AUTIO	Eläköön rakkaus! Vive l'amour! <i>Long live the love! Vive l'amour!</i>
28	JESSE AVDEIKOV	Tarvitseeko kapteeni laivaa ollakseen kapteeni <i>Does the captain need a ship to be a captain</i>
30	RIIKKA ENNE	<i>Mindscape</i>
32	KARIN GELLMAN	<i>An Aesthesia</i>
34	NOORA HEIKKILÄ	Into ja himo <i>Eagerness and lust</i>
36	TEA HONO	Perro, ihmiskoira kuplassa <i>Perro, humandog in a bubble</i>
38	HINNI HUTTUNEN	Neljä muotokuvaa: äiti, mummo, Heikki ja isä <i>Four portraits: mother, grandmother, Heikki and father</i>
40	JUHA JANTTONEN	<i>ONE NEW FRIEND REQUEST and other tales of the unknown part II</i>
42	WOLF KANKARE	Kettujumala palelee <i>The fox god shivers</i>
44	MIRJA KURRI	Mun pitäisi <i>I should</i>
46	TIINA LEHIKONEN	<i>Das Ding</i>
48	LAURA LEHTINEN	Nimetön <i>Untitled</i>
50	ILONA LEHTONEN	Mistä mä olinkaan puhumassa? <i>What was I talking about?</i>
52	JEMINA LINDHOLM	Kolme heijastusta minästä <i>Three reflections of self</i>
54	VEERA LUOTO	Tyttöjen huone <i>Girls' room</i>
56	MATILDA LÖYTTY	Pelkään, että... <i>I'm scared that...</i>
58	FANNI MALINIEMI	Aatami <i>Adam</i>
60	LAURA MYKKÄNEN	Kerroksia <i>Layers</i>
62	IINA MYRSKY	<i>The trip we never took (there are no miracles)</i>
64	AURI MÄKELÄ	MONOLIITTI <i>MONOLITH</i>
66	EMMI NIEMINEN	Vahinkoraja <i>Damage limit</i>
68	SIRKKU NISKANEN	<i>Night Time Decorum</i>
70	JOONA SALO	<i>Eyewitness</i>
72	NIKO SKORPIO	Asioiden todellinen luonne <i>The true nature of things</i>
74	HANNA TULLILA	Tuulenskaato <i>Felled by wind</i>
76	MINTTU VAITTINEN	Trooppinen hedelmälihacocktail <i>Tropical fruit pulp cocktail</i>
78	ELINA YLHÄISI	Äitin kasvit <i>Mother's plants</i>

“Eläköön rakkaus!”

alkaa tämän julkaisun teosesittelyosio. Julistus on rohkein mahdollinen esimerkki uhmasta vastaan yhteiskuntaa, joka odottaa meiltä tehokasta, sen rattaita palvelevaa tuotetta. Kuitenkin ratkaisut, jotka tähtäävät ainoastaan välittömiin ja materiaaliin lopputuloksiin, eivät ole kestäviä pitkällä tähtäimellä.

Aloitimme näyttelyn kokoamisen monella tapaa poikkeuksellisissa olosuhteissa syksyllä 2013. Meitä valmistuvia on enemmän kuin aikaisempina vuosina, näyttelyn ajankohta on aiempi ja rahaa näyttelyn tekemiseen on vähemmän kuin ennen. Olemme viimeiset Finlaysonin kampuksella koko opintonsa suorittaneet kuvataiteilijat. Takaraivossa jyskytti uhkakuvana myöhemmin syksyllä toteutunut suomenkielisen kuvataiteilija (AMK) -tutkinnon lakkautus.

Julkaisussa on annettu tilaa keskustelulle näyttelyn nimestä, katsaukselle muutaman teoksen taakse sekä puheenvuorolle kuvataideopetuksen lakkauttamisesta Tampereen ammattikorkeakoulussa. Työskentelyn monimuotoisuus, antaumuksellisuus ja tekemisen riemu tiivistyvät sivulta 80 alkavaan Suureen lopputyösuuhdekyselyyn. Näyttely jakautuu Taidekeskus Mäntinrantaan ja TR1 Taidehalliin, joihin teokset on sijoitettu vapaasti medioita sekoittaen.

Teimme 27 teosta, jotka käsittelevät vilpittömästi tärkeiksi kokiamme asioita tavalla, johon taide on korvaamaton työväline.

Elina Ylhäisi

Kuva // Photo: Niko Skorpio

“Vive l’amour!”

exclaims the first artist introduction of this publication. The phrase encompasses the spirit of the whole exhibition; It’s the boldest example of defiance against a society that expects efficient, clock-work products from its people. Yet methods that aim purely for the immediate and the material results are not sustainable in the long run.

We began constructing our exhibition in exceptional circumstances in the autumn of 2013. There were more of us graduating than in earlier years, the date of the exhibition was earlier than before, and there was less money for realising the project. We were the last students to fully complete their studies in the Finlayson campus, and a creeping fear lurked in the back of our minds – turned real in autumn – of the abolition of the Finnish-spoken Fine Art studies in Tampere University of Applied Sciences.

In this publication room is given for conversation about the name of the exhibition, insights behind a few of the works, and a statement concerning the abolition of the Fine Arts program. We also cut to the middle of the great diversity, sincerity and joy involved in the working process of this exhibition with the Great Final Thesis Survey starting on page 85. The exhibition is split between Art Centre Mäntinranta and TR1 Kunsthalle, where the works have been located, freely mixing the medias.

We created 27 works that deal with the subjects held most important to us, in ways where the medium of art is an irreplaceable working instrument.

Elina Ylhäisi

Käännös // Translation: Noora Heikkilä

MONET, BANKSY JA KEKKONEN

Eli miksi kuvataidetta tulee saada tehdä ylin nappi auki

Kuvataiteen koulutusohjelmasta valmistuva Auri Mäkelä avaa Ylin nappi auki -näyttelyn nimeä ja kommentoi kuvataiteen merkitystä yhteiskunnassa.

Lapsuudessa, kun televisiolähetykset olivat vielä analogisia, katselin eduskunnan täysistuntoa pienestä matkatelevisiosta. Muistan miettineeni näkymää kuvaputken pinnalla; Keitä ovat nämä vakavamieliset ihmiset tummissa puvuissaan? Mikä on tämä aikuisten omituinen ja jäykkä teatteriesitys, jonka koreografia koostuu vain istumisesta, seisomisesta ja puhumisesta?

Politiikkaa tehdään Suomessa perinteisesti naama peruslukemilla, tukka muotoiltuna ja takki silitettyinä, ylin nappi kiinni. Ylimmän napin kiinni pitäminen voidaan nähdä poliittisen päätöksen teon kulttuurina, jossa piiloudutaan virkapuvun ja oman puheen taakse. Jos paidassa riittäisi nappeja, päätöksentekijä voisi piilottaa kasvonsakin näkymättömiin. Ihanteellisimmassa tilanteessa kaulusten sisään on vajonnut koko pääkoppa. Kasvottomasti paidan alta olisi helpo mumista tilastoista, vedota vallitseviin olosuhteisiin ja sanella vanhoja tuttuja verukkeita,

joita on tarjonnut kuulijoille jo monta kertaa aiemmin. Television haastattelussa emme näe ihmistä omana itsenään, vaan tarkkaan harkitun ja harjoitellun roolin.

Moni ilmiömäinen ja erikoislaatuinen tapaus olisi jäänyt pimentoon, mikäli tämä kuvitteellinen ylin nappi olisi kautta aikojen pidetty tiukasti kiinni. Tuskin olisi esimerkiksi taidemaalari, impressionisti **Claude Monet** vastustanut oman aikansa akateemisia standardeja, taiteilija-aktivisti **Banksy** leikannut ensimmäistä sapluunaansa tai edes itse presidentti **Kekkonen** selviytynyt idänpolitiikan parissa, mikäli he olisivat olleet huolissaan sosiaalisista kauluspaidoistaan – siis toimineet vallitsevien normien mukaisesti. Vastoin odotuksia, Monet keskittyi maalauksiinsa ensisijaisesti väriin eikä uusklassismin oppeihin. Banksy puolestaan on valinnut taiteensa esittämispaijaksi museoiden sijaan bussipysäkit. Kekkonen tekoja lienee turha tässä eritellä, mutta lienee selvää, mikä merkitys välittömyydellä ja sosiaalisilla suhteilla oli hänen harjoittamassaan politiikassa. Heidän kohdallaan – monia muita ansiotuneita henkilöitä unohtamatta – ylimmän napin kiinni pitäminen olisi tarkoittanut monien yksilöllisten ja menestyksekkäiden ratkaisujen toteutumatta jäämistä.

Näyttelymme nimivalinnalla tahdomme kannattaa ylimmän napin auki pitämisen traditiota. Ilmaisun voi tulkita monella tapaa, ja täten löytää monta positiivista merkitystä. Sen auki pitäminen liittyy toki tapaan, jolla taidetta teemme, mutta ennen kaikkea se on asenne ympäröivää maailmaa kohtaan; kun avaa ylimmän napin, syntyy tilaa hengittää. Voi ottaa rennommin ja olla oma itsensä – on helpompi välittää toisista, kun on ensin antanut itselleen tilaa. Aikoina, jolloin uutisotsikoissa pyörivät nuorten syrjäytyminen, taantuma ja muut vaikeudet, toisista välittäminen korostuu ensisijaisen tärkeäksi. Lisäksi ylimmän napin avaaminen voi myös olla hyvin intiimi ele – jonkin hyvän ja arvokkaan asian paljastaminen, joka yleensä jää piiloon tuon kuvitteellisen, napitetun paidan alle.

Paljastukset ovat olennainen osa kuvataiteilijan toimintaa. Oli taiteellinen tavoite tai teoskohtainen agenda mikä hyvänsä, jokainen teos paljastaa jotakin: tekijästä, teoksen kohteesta, elinympäristöstä tai – parhaimmillaan – yhteiskunnasta. Täten taiteen merkitys yksityisellä tai yhteiskunnallisella tasolla on kiistatonta. Jokainen teos on loppujen lopuksi tutkimus, kuvaus tai ehkä vain häivähdys ajastamme, ilmiöistämme ja asenteistamme. Se saa meidät keskustelemaan ja ymmärtämään paremmin olemassaolomme tapoja, toisiamme, itseämme.

Mitä jää Tampereelle kuvataiteen koulutusohjelman lakkauttamisen jälkeen? Ainakin uskottavuuden uudelleenrakentaminen. Vie aikaa, ennen kuin uudet suunnitelmat kantavat hedelmää ja tulevat mahdollisesti hyväksytyksi osana taidekenttää. Tampereen ammattikorkeakoululla tulee olemaan täysi työ taloon jäävien opiskelijoiden

---

Oli taiteellinen tavoite tai teoskohtainen agenda mikä hyvänsä, jokainen teos paljastaa jotakin: tekijästä, teoksen kohteesta, elinympäristöstä tai – parhaimmillaan – yhteiskunnasta.

---

vakuuttamisessa siitä, että muutto Finlaysonin tiloista uudelle kampukselle sujuu ongelmattomasti, ja että opiskelu on jatkossakin laadukasta. Erinomaisesti menestyneen rakenteen – kuvataiteen koulutusohjelman – rikkominen jättää jälkeensä suuren pölypilven, joka tarvitsee paljon aikaa hälvetäkseen. Kuvataide ei luonteensa ja asemansa vuoksi voi olla viestintä- ja mediaalalle alisteinen ”polku”, jolla hortoillaan sormisuussa kunnes päästään takaisin suurten innovaatioiden utooppiselle valtavyölle.

Kirjoitushetkellä tammikuussa 2014 näen silmieni edessä kaksi näyttelytilaa, Taidekeskus Mäntinrannan ja TR1 Taidehallin, jotka ovat kaikkea muuta kuin tyhjiä. Olemme rakentaneet tätä näyttelyä pitkään ja tosissamme, mutta myös rehellisesti, innostuneesti ja avoimesti. Toivon, että sinäkin pidät ylimmän nappisi auki ja tutustut näyttelyyn rohkein mielin, omana itsenäsi. Vakuutan, että lähestymisesi ei ainoastaan ole sallittua, vaan toivottua.

Auri Mäkelä

MONET, BANKSY AND KEKKONEN

---

or why Fine Art must be
allowed to continue with its
top button undone

Graduating student
Auri Mäkelä opens up
the meaning of the
exhibition name and
states a few words about
the significance of fine art.

In my childhood, when the television broadcasts were still transmitted by analog signals, I was watching a plenary session of the Finnish Parliament on a small TV screen. I recall marvelling at the sight on the surface of the television tube – who were these stern people in their dark suits? What kind of a theatrical performance was this odd and unyielding occurrence, having a coreography consisting only of sitting, standing and talking?

Politics, at least in Finland, is traditionally done with a straight face, well dressed, top button done up. Having this polished surface can be seen as the dominant culture of policy making, in which everything is concealed behind the uniform. If the shirt of the uniform had enough buttons, one could hide their face and entire head inside the collar. Without the embarrass-

ment of showing one's face, it would be much easier to mutter about statistics, refer to circumstances and dictate the same old excuses, which have been heard countless times before. What we see on TV is not a person, but rather a person representing a certain role, one that has been honed and premeditated carefully.

Many phenomenal, extraordinary occasions wouldn't have come about if everyone, everywhere had their top buttons done up throughout the history of humankind. Impressionist painter **Claude Monet** wouldn't have resisted the academic standards of his time, artist-activist **Banksy** wouldn't have cut his first stencil, nor would have the Finnish national superhero, eighth President of Finland, **Urho Kekkonen**, been as successful with his foreign policies towards the Soviet Union, had they been worried about their social shirts, so to speak – had they all conformed to the dominant opinions of how things are done. Against expectations, Monet focused on arrangement of colors in his paintings, rather than in the teachings of Neoclassicism. Likewise, Banksy chose bus stops to showcase his art, instead of taking it into museums. (As for Kekkonen, I might just men-

tion that social relationships and immediacy played a key role in the politics he practised.) Not forgetting other such examples, none of the aforementioned persons would have succeeded in making successful and bold resolutions, had they kept their top button done up.

We want to maintain the tradition of having the top button undone with the choice for our exhibition's name. The expression holds various positive connotations: Undone top buttons relate to the manner of our making and producing artwork, but above all it could be described as a way of regarding the world around us. As the top button is undone, there's more room for breathing, relaxation, being yourself. You'll also create room for creativity and compassion towards others. Having the top button undone can also be seen as an intimate act – revealing something good about yourself, something which is usually hidden under that imaginary, buttoned shirt.

These revelations play a very essential part in the work and actions of an artist – among other numerous essentials. No matter what the work-specific agenda of the artist might be, each finished work reveals detailed and intricate information: of the artist, subject, environment, or society. Thus the significance of art is undeniable. Each work can be seen as an exploration or depiction of our society. Art makes us talk and, perhaps, gain better understanding of our existence, of others and ourselves.

No matter what the work-specific agenda of the artist might be, each finished work reveals detailed and intricate information: of the artist, subject, environment, or society.

What remains in Tampere after the education program of fine art is abolished? At least the restoration of the faith in the art programs's credibility. It will take some time before the new program can re-establish itself in the art field. Tampere University of Applied Sciences will also face the challenge of reassuring the remaining fine art students that moving to the new campus will go without a problem. Killing a successful structure – such as the program of fine art – is going to leave behind a huge cloud of dust, which will need time to dissipate. Fine art, due to its nature and position in society, simply cannot be a subordinate for the media industry, "a path" to be treaded until the utopianic superhighway of great innovations is re-discovered.

By the time of writing I imagine two spaces showcasing artwork, Mältinranta Artcenter and TR1 Kunsthalle, being all but empty. We have been building this exhibition for a long time and in earnest, but also with honesty, eagerness and openness. I also hope that you, dear reader, keep your top button undone and become acquainted with the exhibition, as your own self. Rest assured your approach is not only permitted, but also desired.

Auri Mäkelä

AVOIN JA SULJETTU KOHTAAMINEN

Ihmisten väliset kohtaamiset voidaan jakaa kahteen ryhmään: suljetut ja avoimet. Suljetussa kohtaamisessa toinen (tai molemmat) osapuolista on päättänyt etukäteen, millaisin kriteerein kohtaamisen onnistuminen, sen kulku ja lopputulokset arvioidaan. Toiselle osapuolelle rooliksi jää näihin kriteereihin sopeutuminen, tai kohtaamisen purkautuminen. Avoimessa kohtaamisessa ehdottomia etukäteiskriteerejä ei ole, mikä tarkoittaa, että kohtaamisen myötä toinen tai molempi osapuoli voi muuttua, poistua kohtaamisesta eri ihmisenä kuin siihen saapui.

Kuten arvata saattaa, suljetut kohtaamiset ovat tyypillisiä hierarkkisille tilanteille. Äärimuoto on väkivalta. Väkivalta on kenties ainoa ”vuoro-vaikutuksen” muoto, jossa yhden osapuolen ei halutun lopputuloksen saavuttaakseen tarvitse lainkaan ymmärtää toista. Riittää, että hänet pakotetaan toimimaan halutulla tavalla. Kaikissa

muissa kohtaamisissa, myös rakenteeltaan suljetuissa, kummankin osapuolen on tehtävä tulkintatyötä: kuka toinen on, mitä hän tarkoittaa ja niin edelleen. Viesti menee perille vain, jos tietää mitkä kanavat ovat käytössä. Sikäli kuin taiteellinen kohtaaminen tapahtuu esteettisen tulkintatyön kautta – aistien, ruumiin ja järjen aktiivisen vastaanoton välityksellä – se on väkivallan vastakohta; kaikki perustuu tulkintatyöhön, niin taiteilijan kuin osallistujan tai katsojankin puolella.

Avointa kohtaamista ei kannata idealisoida. Ensinnäkään kukaan ei halua kaiken aikaa muuttua ja muuttaa käsityksiään, eikä pystykään vaikka haluaisi. Toisekseen tulkintatyön tarpeellisuus ja väkivallan välttäminen eivät suinkaan tarkoita, että avoin kohtaaminen olisi mukava tai harmoninen. Päinvastoin: tyypillisesti kohtaaminen, joka muuttaa ihmistä, on tavalla tai toisella epämiellyttävä. Osittain epämiellyttävä – esimerkiksi

---

Tulkintatyö on päättymätön tehtävä ja niin pitääkin olla. Lopullisen päätepiirteen vaatiminen on kohtaamisen sulkemista.

---

kontrollin menettäminen, haavoittuvuus – myös silloin, kun itse tapahtumasarja on huumaava, kuten vaikkapa rakastumisessa. Siksi avoimeen kohtaamiseen kuuluu myös väistämättä avoimen ylänapin asennetta, rosoisuutta ja epäonnistumista.

Kuuluisan kultaisen säännön mukaan toiselle on tehtävä niin kuin haluaisi itselleen tehtävän. Niin kaunis kuin sääntö onkin, sisältää se sudenkuopan: oletuksen, että toinen on samankaltainen ja haluaa samoja asioita kuin minä. Kuoppaan lankeaminen voi johtaa väärrään universalismiin, hyvän hirmuvaltaan. Kuten monet viime vuosisadan filosofit ovat korostaneet, etiikan pitäisi tätä vastoin ottaa huomioon, että toinen on Toinen, pohjimmiltaan tuntematon ja mahdollisesti äärimmäisen erilainen. Toiseuden etiikka edellyttää, että toiselle on tehtävä, kuten hän haluaa itselleen tehtävän – ja lisää perään, että minun on mahdoton tietää, mitä Toinen haluaa. Tulkintatyö on päättymätön tehtävä ja niin pitääkin olla. Lopullisen päätepiirteen vaatiminen on kohtaamisen sulkemista. Mutta taas: Toiseuden pohjattomuuden tunnustaminen ei tarkoita vain velvoitetta avoimuuteen, vaan myös ja nimienomaan raskasta ja niljakkaita yksityiskohtia pullollaan olevaa tulkintatyötä. Avoimen ylä-

napin asenne voidaan tässä viedä pidemmällekin. Vastoin vallitsevaa poliittisen korrektiuden ja kaikenlaisen häirinnän kieltävää ajan henkeä **Slavoj Žižek** on huomauttanut, että todellista ystävyyttä ei ole loppumattomiin hymistellä ymmärtämystä ja hyväksyntää: todellisen ystävyysmitta on, että voi loukata toista.

Mitä tekemistä kaikella tällä on koulutuksen kanssa? Ei paljon, jos koulutuksella tarkoitetaan yksinkertaisesti informaation, taitojen ja opin siirtämistä ihmiseltä toiselle. Mutta koulutuskolikolla on toinenkin puoli, jota voidaan kutsua vaikka kasvatukseksi. Kasvatuksen myötä ihminen muuttuu, esimerkiksi kypsyy. Kuten avoin kohtaaminen, myös kasvatus ja kasvaminen vaatii aikaa ja ikävääkin vaivaa, ennakoimattoman määrän. Se myös sattuu, toisinaan pahastikin, kaikkiin osapuoliin. Kasvu on kuitenkin ihmiselle luontainen tarve, jota on miltei mahdoton juuria pois. Jos ihmisenä kasvamista perinteisesti tukeneet instituutiot, kuten esimerkiksi korkeakoulut, luopuvat kasvatustehtävästä koulutuksen hyväksi, siirtyy kasvaminen jonnekin muualle, ja tappio on instituutioiden. Avointa kohtaamista, muuttumista ja kasvamista ei pysty loputtomiin välttelemään, joten on parempi ottaa ne vastaan, kulmien alta kyräillen tai ylin nappi auki, kukin tapansa mukaan.

Tere Vadén

filosofi
Tampere

Kuva: Veera Luoto

OPEN AND CLOSED ENCOUNTERS

Encounters between people can be divided into two groups: closed and open. In closed encounters, one party (or both parties) has decided in advance on which criteria the encounter, its progression and the end results shall be assessed. The other party is then left with the role of adapting to these criteria, or the encounter will disintegrate. Open encounters have no definite predetermined criteria, which means that the encounter may change one or both parties, i.e. the parties may leave the encounter as different people compared to when they entered.

As one may suspect, closed encounters are typical of hierarchical situations. Their extreme

form is violence. Violence is perhaps the only form of "interaction" where one party does not need to understand the other party at all in order to reach the desired outcome. It is merely enough to force the other party to act as desired. In all other encounters, even encounters that are structurally closed, both parties must determine who the other party is, what they mean, and so on. The message will only be received if you are aware of the available channels of communication. Artistic encounters that occur via aesthetic interpreting – senses, active receiving through body and mind – are the opposite of violence; everything is based on interpretation, for both the artist and the participant or spectator.

Open encounters should not be idealised. Firstly, no one wants to constantly change and alter their views; even if one wants to, change is often not possible. Secondly, the necessity of interpretation and the avoidance of violence do not mean that open encounters are pleasant and harmonious. On the contrary, typically an encounter that changes you is unpleasant in one way or another. Such encounters are partly unpleasant – entailing, for example, losing control, vulnerability – even when the events themselves are intoxicating, such as falling in love. That is why open encounters also have an element of recklessness, grit and failure.

According to the Golden Rule, you should treat others as you would like to be treated. As beautiful as this idea is, it contains a pitfall: the assumption that the other is like you and wants the same things as you. Falling into this pit may lead to an undesired universalism, the tyranny of good intentions. As many philosophers have emphasised in the last century, ethics should in turn consider the other as Other, essentially an unknown and possibly dramatically different. The ethics of the Other requires that you should treat the Other as they would like to be treated – and goes on to add that it is impossible to know what the Other wants. Interpreting is a never-ending task, as it should be. Demanding a final point would mean closing the encounter. But then again, acknowledging the bottomless unknowability of the Other does not only mean there is an obligation of openness, but it also and specifically means that the arduous work of interpretation full of unappealing details must go on. The attitude of recklessness can be taken even further. Contrary to the zeitgeist of

political correctness and banning every kind of harassment, **Slavoj Žižek** has noted that true friendship does not mean an endless supply of understanding and approval: the measure of true friendship is that you can hurt your friend.

What does all this have to do with education? Not much, if education merely means transferring information, skills and knowledge from one person to another. But education has another side to it that can be called an upbringing. An upbringing makes a person change and mature, for example. Much like an open encounter, the upbringing process and growth take time and effort that is at times unpleasant in an unforeseeable way. It can also hurt both parties, even badly. Nevertheless, growth is a natural human need that is nearly impossible to root out. If the institutions that have traditionally supported growth in people, such as institutions of higher education, forgo the upbringing aspect of education in order to make room for functional requirements, the upbringing process will occur somewhere else, and the institutions will suffer. Open encounters that inspire change and growth cannot be avoided forever, which is why it would be better to accept them, either with a frown and a sideways glance or recklessly and straight on.

Tere Vadén

Philosopher
Tampere

Photo: Veera Luoto
Translation: Anna-Leena Ollikainen

EESPÄIN TAKKI AUKI

Tampereen kuvataidekoulun toiminta lähestyy sitä laadullista tavoitetta, joka koulutukselle on asetettu, ja joka annetussa toimintaympäristössä on ylipäättään ollut mahdollista saavuttaa. Taidekoulutusta on kehitetty pitkäjänteisesti toistakymmentä vuotta, välillä on tullut takapakkia, mutta koulun maine on silti kasvanut kasvamistaan. Maineen kasvu ei ole ollut tavoite.

TAMKin kuvataiteen koulutusohjelman lopettamis päätös ja kuvataiteilija (AMK) -tutkinosta luopuminen joulukuussa 2013 on järkyttävä virhearviointi sekä TAMKin johdolta että pirkanmaalaisilta ja valtakunnallisilta poliittisilta päättäjiltä ja taustavaikuttajilta. Koulutusohjelman lopettamis päätös ei kuitenkaan estä koulutuksen kehitystyön jatkamista. Tampereen kuvataidekoulutuksen tulevaisuuteen on nyt suhtauduttava uudella asenteella. Tavoitteet on asetettava hieman eri kohtaan, mutta edelleen korkealle.

Kun opiskelin valokuvausta Lahdessa 1980-luvun loppupuolella, siellä oli tapana sanoa, että "tää koulu on ihan ok, mut tän pitäis olla Tampereella". Valokuvauksen opiskelu tässä taide-

teollisessa opistossa oli painottunut silloin vahvasti valokuvataiteen alueelle. Tampereelle kuvataidekoulutuksen saaminen oli paikallisissa ammattipiireissä ollut pitkäaikainen haave, joka alkoi hämäläisen hitaasti konkretisoitua kaupungin 200-vuotisjuhluvuonna 1979.

Suomalaiset taidemarkkinat olivat vielä 1980-luvulla alikehittyneet. Kuvataidekoulutus tukeutui perinteeseen. Taiteen laajempia yhteiskunnallisia vaikuttamismahdollisuuksia ei juuri nähty. Tampereen taiteen ja viestinnän oppilaitos näki päivänvalon 1991. Suomen Talouden Suuri Lama alkoi samoihin aikoihin. Neuvostoliitto hajosi.

Taiteen ja viestinnän koulutus pyörähti nopeasti käyntiin. Mottona oli "viestintään lisää taidetta, taiteeseen lisää viestintää". Kahdella osastolla oli kaiken aikaa tervehenkinen Suomi-Ruotsi-maaottelu käynnissä. Alkuvuosina koulutukselle oli tyypillistä innostunut meininki, opiskelijoiden rajat ylittävä yhteistyö, hyvät pileet ja määrätty kaaottisuus. Näistä aineksista syntyi "TTVO:n henki".

Kuva: Jesse Andelkov

TTVO:n kuvataiteen koulutus haki rooliaan valtakunnallisella tasolla. Muutaman vuoden sisällä suuntautumisvaihtoehdoiksi vakiintuivat Mediataide, Kuvataide ja Ympäristötaide. Opiskelijat tekivät omaäänistä kuvataidetta, omien tuntemusten ja henkilöhistorian käsittely oli vahvasti esillä.

Kuvataiteen opiskelijat ovat syvästi tuntevia ja tunteensa näyttäviä ihmisiä. Lähtökohta taiteen tekemiseen on usein empatia. Opiskelijoiden ja alumnien teokset ovat olleet myös viiltäviä ja joskus hyvinkin vaikeaselkoisia, joskus jopa röyhkeitä. Tämä ei selvästikään ole miellyttänyt kaikkia. Mutta taiteilijan ei tule olla kohtelias – ainakaan aina.

Suomessa kuvataiteen laaja-alainen korkeasteen koulutus on nostanut taiteilijoiden osaamistasoa ja monipuolistanut ilmaisu- ja monipuolistanut ilmaisua. Suomalainen kuvataide on nosteessa, mutta kilpailu on kovaa ja edelleenkin alikehittyneillä markkinoilla toimeentulo on tiukassa. Poliitikot eivät ole ottaneet asiaa vakavasti ja tehneet tarvittavia päätöksiä markkinoiden ja työtilaisuuksien edistämiseksi. Osalle poliitikoista kuvataide – taulukaupat – on jotakin, jolla voi rahoittaa vaalikampanjan. Ei juuri muuta.

Helsingistä on viime vuosikymmenien kehityksen myötä tulossa aidosti kansainvälinen metropoli. Sen kulttuurielämä ja kuvataidetarjonta on kuin eri galaksilta muuhun Suomeen verrattuna. Suomen kakkoskaupunkia Tampereä taas uhkaa näivettyminen.

Tampereen kuvataiteen koulutusta uudistettiin voimakkaasti monessa eri vaiheessa vuosittain. Tampereen kuvataiteen koulutusta uudistettiin voimakkaasti monessa eri vaiheessa vuosittain. Tampereen kuvataiteen koulutusta uudistettiin voimakkaasti monessa eri vaiheessa vuosittain. Tampereen kuvataiteen koulutusta uudistettiin voimakkaasti monessa eri vaiheessa vuosittain.

**Osalle poliitikoista
kuvataide – taulukaupat – on
jotakin, jolla voi rahoittaa
vaalikampanjan.**

---

isompaa ammattikorkeakouluhallintoa. TAMKin hallinnon vaikutusta ei tuolloin 2000-luvun alussa vielä ruohonjuuritasolla huomannut.

Taidekoulutuksen sisäisen uudistuksen myötä mediataiteen ja kuvataiteen suuntautumis- ja saavuttivat hyvän kansallisen tason. Perinteinen taidegrafiikka ja kuvanveisto eivät ole Tampereen koulussa olleet suuressa roolissa, mutta maalaustaiteen opiskeluun ja opettamiseen on syntynyt vahva tekemisen meininki. Mediataide on ollut taidekoulun kruununjalokivi ja siinä Tampere on noussut laadulliseen kärkeen koko Suomen mittakaavassa.

Teennäisiksi käyneistä suuntautumisvaihtoehdoista luovuttiin 2004 ja siirryttiin välinevapaa-työskentelyyn. Tampere alkoi kouluttaa kuvataiteilijoita ilman etuliitteitä. Tämä linjanveto ja uudistuneet opetus suunnitelmat lisäsivät entisestään Tampereen kuvataidekoulun painoarvoa suomalaisella nykytaidekentällä.

TAMKin johto yritti syksyllä 2006 lopettaa kuvataiteen koulutusohjelman ja siirtää mediataiteen yhdeksi viestinnän koulutusohjelman suuntautumisvaihtoehdoista. Tämä suunnitelma kariutui silloin, mutta TAMKin johdon tahtotila jäi takaraivoon. Koulutusohjelma vastasi paineeseen luomalla uuden TAF-konseptin (Tampere Art Factory). Ensimmäinen TAF-tapahtuma järjestettiin keväällä 2008.

Siinä kuvataide ja populaarikulttuuri – elokuvat, musiikki, sarjakuva, nettiluomukset – yhdistyivät yhdeksi kulttuurikokonaisuudeksi.

TAF tuli osaksi TR1 Taidehallin ohjelmatarjontaa. TAF-tapahtumasta kehittyi Finlaysonille Kansainvälinen Viikko. Kuvataiteen loppu-työnäyttely jakautui TR1:een ja Taidekeskus Mäntinrantaan, jotka muodostivat näyttävän areenan kansainvälisessäkin vertailussa. TAF myös osaltaan pelasti TR1:n vuoden 2008 finanssikriisin rantauduttua reaalitalouteen aiheuttaen leikkauspaineita kaupungin kulttuuripalveluissa. Näin ajatellen TR1 Taidehallin toiminta olisi todennäköisesti loppunut 2010, jos kuvataiteen koulutusohjelma olisi loppunut 2006 TAMKin johdon tahdon mukaisesti.

Valmistuvien taiteilijoiden teoksista ja loppu-työnäyttelykokonaisuudesta voi joku maallikko ehkä perustellusti olla montaa mieltä, mutta yhteinen loppu-työnäyttely on joka tapauksessa erittäin toimiva pedagoginen työkalu. Yhteisessä loppu-työnäyttelyssä opiskelijat tekevät monitaiteellisen työelämähankkeen ja oppivat tekemisen ja tutkimisen kautta kulttuurialan keskeisiä toimintatapoja. Ja myös uudistavat niitä! Esittäessään opinnäytetyönsä julkisesti ryhmänäyttelyssä, opiskelija oppii juuri sitä paineensietokykyä, jota hän tulevaisuuden työtehtävissään tarvitsee.

Kuvataiteilijat ovat yksi Suomen köyhimmistä ammattikunnista, ellei köyhin. Kuvataiteilija ei ole koskaan toimeton, mutta hänen ansaintalogiikkansa ei noudata muiden ammattien logiikkaa. Kuvataiteilijoiden osaamista ei ole osattu riittävästi hyödyntää, heidän tarpeellisuuttaan ei ole myönnetty.

Mitä annettavaa kuvataiteilijoilla on tulevaisuuden globaalissa maailmassa? Jo pelkällä olemassaolollaan taide mahdollistaa elintärkeän suoja-alueen hektiseen työelämään: **Dalía** mukaillen (työ)elämässä on kyse siitä, ettei tulla hulluksi – siis luodaan, irrotellaan, hullutellaan – mutta ei tulla hulluksi.

Itsessään kuvataide ei ole tärkeää. Tärkeää on se, mitä kuvataide yhteiskunnassa edustaa, edistää, ylläpitää ja uudistaa. Ideaali taide edistää ja ylläpitää aitoa kansainvälisyyttä – taide vastustaa nationalismia, taide edistää oikeudenmukaisuutta, avoimuutta, välittömyyttä, rehellisyyttä, aitoutta, tasa-arvoisuutta, hetkeen tarttumista, tunteiden ilmaisemista. Kuvat operoivat eksistenssin ja evoluution ytimessä. Taide vaatii globaalia vastuullisuutta tästä planeetasta. Taiteen idea on hyvä elämä. Kipua pelkäämättä.

Tässä ajassa on tärkeää, että yksittäiset ihmiset ilmaisevat itseään vastuullisesti, eettisesti ja avoimesti omalla nimellään ja omilla kasvoillaan. Länsimainen demokratia ja talous ovat liukussa erilleen toisistaan kasvottomien päättäjien valtaan. Ahneus on ottamassa vallan.

Hyvää elämää haluaa varmaankin myös Tampereen elinkeino-ohjelma Avoin Tampere. Mutta onko se Punaisen Tampereen jälkeen vain uusi kunnallispoliittinen vitsi?

Antti Haapio

Valokuvauksen lehtori
TAMK, Taide, musiikki ja media

Valokuvakeskus Nykyaika ry.
Puheenjohtaja (1993 – 2013)

Backlight Photo Festival
Ohjausryhmän jäsen

TR1 Taidehallin
työrukkasen jäsen (2004–2010)

ONWARDS WITH A STRUT

Photo: Jesse Avdeikov

Translation: Anna-Leena Ollikainen

The Tampere art school is nearing the completion of the goals that they have set for the education they offer. Their art education has been consistently developed and improved for over ten years. At times the development has stalled, but the reputation of the school has increased all the while. Increasing our reputation was never our goal.

The decision to discontinue the degree program in fine art at the Tampere University of Applied Sciences (TAMK) and to forgo the Fine Artist degree in December 2013 is a shocking miscalculation on the part of TAMK management as well as the political decision-makers and interest groups in Pirkanmaa and Finland. The decision to discontinue the degree program does not, however, prevent educational development

from continuing. Instead, discussing the future of art education in Tampere now requires a new attitude. Slightly different goals must now be set, but they should still remain ambitious.

When I was studying photography in Lahti towards the end of the 1980s, we used to say that “this school is OK, but it should be in Tampere”. Studying photography in the industrial art institute in Lahti was focused on photographic art. Having an art education in Tampere had been a long-term dream among the local artists and it started to take shape, slowly but surely, on the 200th anniversary of Tampere in 1979.

The Finnish art market was still underdeveloped in the 1980s. Art education was strongly rooted in traditions. People were blind to the larger-scale possibilities of art having a social impact. The Tampere School of Art and Media (TTVO) was established in 1991. Around that time, Finland also sunk into a deep depression and the Soviet Union disintegrated.

Art and media education had a quick start. The motto was “more art into communications, more communications into art”. The two departments were constantly engaged in friendly rivalry. In the early years, the education could be characterized as an enthusiastic environment that created cross-border cooperation between students, good parties and a certain degree of chaos. These ingredients cooked up the spirit of TTVO.

The TTVO art program was shaping itself on a national level. Within a few years, the program had settled on three major subjects; media arts, fine arts and environmental art. Students were expressing themselves through fine arts, and

processing feelings and personal histories that had a strong presence.

Art students are people who feel very deeply and regularly show their feelings. Indeed, the starting point for making art is often empathy. The artwork of the students and alumni has been intense and sometimes very complex, at times even insolent. This has obviously not been to everyone's liking. But artists shouldn't be polite – at least not always.

In Finland, the comprehensive higher education in art has raised the skill level of artists and made their expression more versatile. Finnish fine art is gaining momentum, but the competition is fierce and the still underdeveloped market provides a scarce living. Politicians have not taken this issue seriously and made the necessary decisions to promote the art market and the artists' working situation. For some politicians, fine arts – selling paintings – is something that can be used to fund their campaign and nothing more.

Thanks to developments during the last few decades, Helsinki is now becoming an international metropolis. Its cultural life and fine arts scene seem to be on another level compared to the rest of Finland. Finland's second most interesting city, Tampere, on the other hand, is in danger of withering away.

Art education in Tampere was reworked dramatically in several instalments around the millennium when TTVO moved into the Finlayson premises. TTVO had been incorporated into a larger vocational college administration five years previously. At the beginning of the year 2000, the impact of the TAMK administration could not yet be seen on a grass-roots level.

Along with the internal reforms of the art

program, the media arts and fine arts subjects achieved a good status nationally. Traditional graphic arts and sculpture have not played a large role in the education in Tampere, but the studying and teaching of painting have become strong and well-respected. Media arts have been the crown jewel of the art school, and Tampere has indeed become number one in Finland in terms of quality.

The way that the major subjects were divided started to seem artificial and it was discontinued in 2004. This gave students free range over their medium. From then on, Tampere started

---

**For some politicians,
fine arts – selling paintings –
is something that can be
used to fund their campaign
and nothing more.**

---

to educate all around artists. This policy and the new curricula added weight to the Tampere arts school in the sphere of Finnish contemporary art.

The TAMK administration tried to discontinue the fine arts program in the autumn of 2006 and make media arts one of the major subjects in the communications program. This plan was thwarted when the City of Tampere stepped in and the TAMK administration was left waiting for another chance. The media arts program responded by creating a new concept, the TAF (Tampere Art Factory). The first TAF event was organised in the spring of 2008. It combined fine arts and popular culture – film, music, comics and internet creations – into one cultural entity.

TAF became part of the exhibition program at the TR1 Kunsthalle. The TAF event evolved into the International Week event in the Finlayson area. The fine arts diploma work exhibition was divided between TR1 and the Mältinranta Art center. These two venues formed an impressive arena together, even by international comparison. TAF also helped save TR1 when the 2008 financial crisis hurt the real economy and created pressure for more cutbacks to the city's cultural services. Keeping this in mind, the TR1 Kunsthalle would probably have had to close its doors in 2010 if the fine arts program had been cancelled in 2006 in accordance with the wishes of the TAMK administration.

Some members of the public may very well have critical opinions on the work of the graduating artists and the diploma exhibition in general, and justifiably so, but the group diploma exhibition is in any case a very good pedagogic tool. In the shared diploma exhibition, students complete a multifaceted project on working life and learn the central modus operandi of the field of culture through practice and research. They also revise these practices! By presenting their diploma work in public in the diploma exhibition, students learn to handle pressure, which is a useful skill in their future work.

Visual artists are one of the poorest paid professions in Finland, if not the poorest. Visual artists are never idle, but their earnings pattern does not resemble that of other professions. The skills of visual artists have not been utilised enough, and their necessity has not been acknowledged.

What can fine artists offer in the global world of tomorrow? By simply existing, art provides a

vital escape from the hectic working life today. To paraphrase **Dalf**: (working) life is about not going mad – creating, fooling around, being crazy – but not going crazy.

Fine arts as such are not important. What is important is what fine arts represent, promote, maintain and renew in society. Ideally, art promotes and maintains true internationalism – art is opposed to nationalism, art promotes justice, openness, sincerity, honesty, authenticity, equality, seizing the moment, and expressing emotions. Images operate at the core of existence and evolution. Art demands global responsibility for this planet. The idea of art is a good life without fear of confronting pain.

In these times, it is important that individuals express themselves responsibly, ethically and openly using their own name and face. Western democracy and the economy are slipping further away from each other into the hands of faceless decision-makers. Greed is taking over.

A good life must also be on the agenda of the Tampere economic and industrial policy program, Open Tampere. But is this another twisted local political joke? Is this similar to 'Red' Tampere actually having right-leaning politics?

Antti Haapio

Photography teacher
TAMK, Media and Arts

Photographic Centre Nykyaika ry.
Chair (1993 – 2013)

Backlight Photo Festival
Member of the steering group

Member of the TR1 Kunsthalle group
(2004–2010)

TEOKSET

ARTWORKS

Eläköön rakkaus! Vive l'amour!
Long live the love! Vive l'amour!

maalauk- ja veistoinstallaatio
painting and sculpting installation

Teen lopputyötäni rakkaudesta – hullaannuttavasta, yliirapisesta tunteesta toista kohtaan. Tutkin ja näytän, kuinka yksi ihminen voi saada toisen pään sekaisin. Rakkaus on aika järjetöntä eikä kaikkea pysty sanomaan sanoin.

Materiaaliksi olen valinnut tähän projektiin sokerin, sillä toisinaan rakkaus tuntuu ihanan huumaannuttavalta – siitä on riippuvainen kuin sokerista – ja toisinaan se saattaa ällöttää makeudellaan.

Installaatio kulminoituu rakkauden huumassa sokeroituun patsaaseen kumppanistani, joka on ympäröity makeisilla palvonnan kohteen tapaan. Kumppanini on huumeeni, palvomisen kohteeni, ja siksi pystytän hänelle alttarin. Tuon rakkauteni esiin ilon ja hulluttelun kautta, ja haluan jakaa tätä onnea kaikille. Siksi veistoksen ympärillä olevat makeiset ovat katsojille vapaasti otettavissa.

Vive l'amour!

I'm making my final work about love – an overly syrupy, addicted feeling for someone. I examine and show how one certain person can make you go crazy. Love is quite absurd and not everything can be said with words.

The material I've chosen for this project is sugar, because sometimes love makes you feel intoxicated and you get addicted to it – like with sugar – and sometimes it disgusts you with its sweetness.

In this ecstasy of love I'm making a sugared statue of my partner and surrounding it with caramels. My partner is my drug and the object of my worship, and that's why I'm building an altar for him. I want to show and share this love, and therefore the caramels are free to be taken by the viewers.

Vive l'amour!

A. K. AUTIO

Tarvitseeko kapteeni laivaa ollakseen kapteeni
Does the captain need a ship to be a captain

*sarja maalauksia
a series of paintings*

akryyiliväri kankaalle
acrylic on canvas

Maalaussarjani seikkailija on alkoholisoitunut laivan Kapteeni, joka ei omista laivaa. Etsiessään itseään hän huomaa olleensa useissa asioissa täysin väärässä. Uteliaisuus ja uusien kokemusten jano vie Kapteenia eteenpäin hänen myrkyisissä taisteluissaan. "Tuntuu, kuin jättämäni jäljet elämän polulle merkitsisivät kaikille eri asiaa."

Maalausteni tyyli lainaa elementtejä barokin ajalta – sille ominaista dramaattista tunnelmaa ja valoa. Yhdistän näitä elementtejä nykypäivään, eräänlaisen porukan kaljahöyryisten jorinoiden jälkipuintiin. Kun elämisen säännöt on uudelleenkirjoitettu, nautiskelu nousee yli muiden tarpeiden ja onnellisuus on täysin oma päätös. Vääristyneen maailmankuvan korjaus alkaisi, jos vain tietäisi mistä aloittaa. Onhan mahdollista, että olemme saaneet käsiimme hienon lelun nimeltään elämä ja unohtaneet sen käyttöohjeet jonnekin ullakolle – eivätkä nekään auttaisi, sillä ne olisivat norjaksi.

Maalaussarjassa pohdin valitsemiani elämän perusasioista: ystävyyttä, tapoja elää ja nautiskelun tärkeyttä. Kapteeni tarkkailee näitä tilanteita sivusta ja minä seuraan Kapteenia.

The adventurer in my series of paintings is a shipless alcoholic Captain. On a self-searching voyage, he discovers that he was wrong in many things. Curiosity and thirst for new experiences carry the Captain forward in his stormy battles. "It feels like all the traces I leave behind on my path of life have different meanings for everyone."

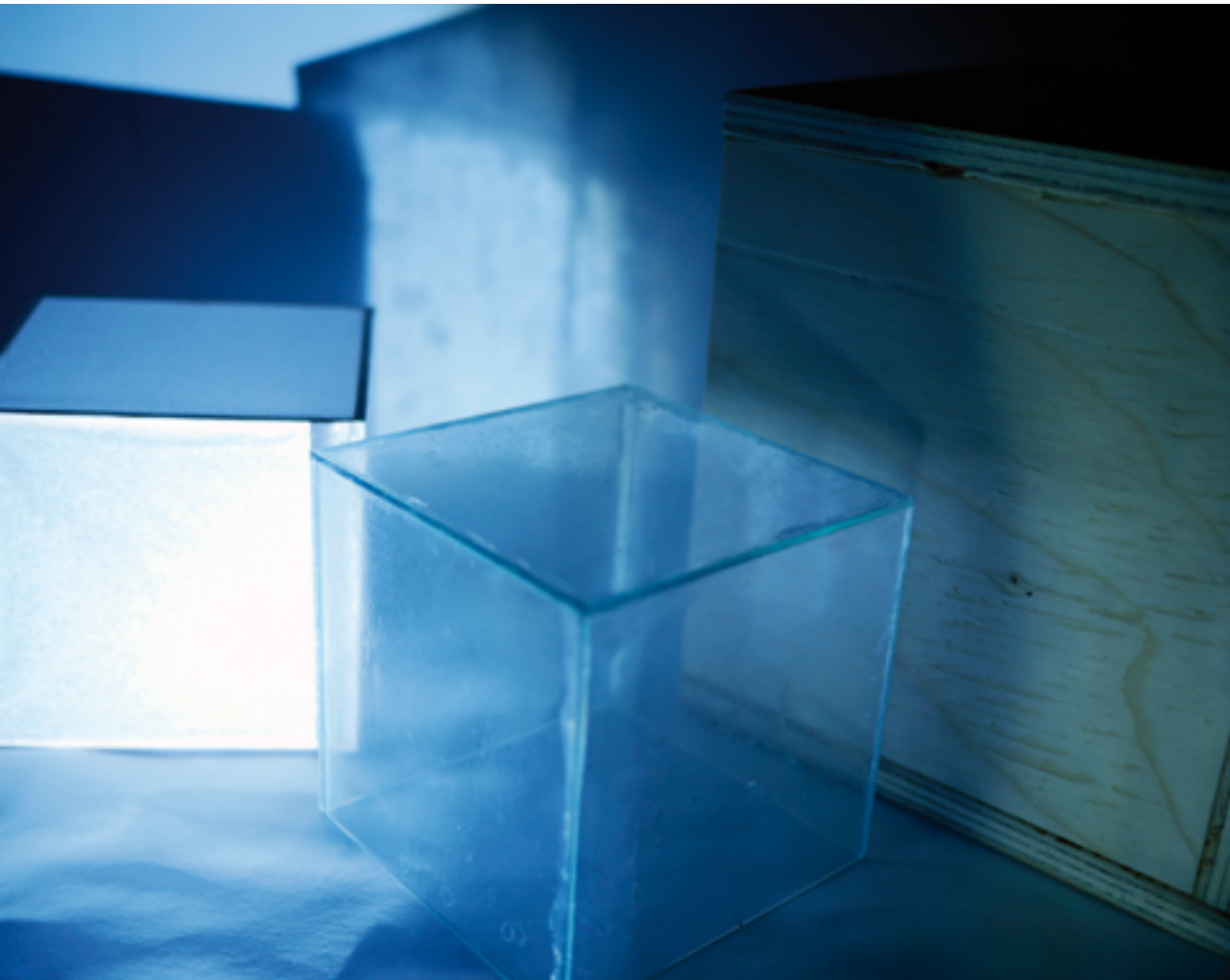
The style of my paintings borrows characteristic elements from Baroque, dramatic atmosphere and light. I combine these elements with the present day, starting with a debriefing moment of a weird drunken bunch after a talkative beer fueled night. When all the rules of life are rewritten, enjoying life surpasses all other needs and happiness becomes completely one's own decision. Reconstruction of a distorted world view would begin, if I only knew where to start. It's possible that we were given the world's greatest toy called life and we forgot the manual in the attic, – and even it wouldn't help us because the manual was written in Norwegian.

In my series of paintings I examine a specific selection from life's basic aspects: friendship, ways of living and importance of enjoying. The Captain observes these situations and I shall follow.

JESSE AVDEIKOV

Mindscape

veistosinstallaatio
sculpture installation

Vaikuttaisi siltä, että mieleemme koostuu paloista ja partikkeleista, joita elämämme ja maailma muuttaa jatkuvasti. Palojen laadusta riippumatta ne ovat pohjimmiltaan samat meillä kaikilla, mikä tekee meistä fundamentaalisella tasolla identtisiä.

Se, miten suhtaudumme itseemme ja ympäristöömme, on julkisivu – hetkittäin se on koherentti ja ehjä, monesti ei niinkään. Olipa julkisivu sitten yhtä pirstaleinen kuin sen taakse kätkeytyvä mieli, se on silti identiteetin ja maailmankuvan rakenneseosten summa – ja enemmän. Mielen moninaisuus on surrealistinen, irrationaalinen, kaikki niiden ristiriidat, järjestynyt kaaos. Ei ole tärkeää arvottaa onko siinä järkeä.

To me it seems that our mind is formed by bits and pieces that our life changes and forms constantly. No matter the characteristics of the pieces, still, we all have them, which makes us identical on a very fundamental level.

How we relate to our surroundings and ourselves is a surface, sometimes coherent, sometimes not that much. Nonetheless it is the sum of the small particles of our identity and world view, even if the front of us would be as shattered as the mind behind it. The complexity of our mind is surreal, irrational, all its contradictions and more, an organized chaos. It is not important to know if there is any sense to it.

RIIKKA ENNE

An Aesthesia

sarja maalauksia
a series of paintings

akryyli ja öljyväri kankaalle
acrylic and oil on canvas

Olin viimeinen kun laskeuduin siitä öljypuusta
Ei käteni hakenut oksankarahkaa
Josta sepeleitä punottiin nuorten miesten päihin
Nyt se on ajopuu määränpäänä Neitsytsaarten neitsytmatka
Historian loppu ja lastina polykarbonaattia Made in China
58 senttimetriä pelkkää tyhjää jää

Vanteen alle ja sahalaitaa
Sain vapauden valita
Kauneuskilpa vai kilpajuoksu
Sekä televisiokanavan
Se on ihan kiva
Tai ihan sama

Kun sitten postiluukun ja keuhkoputken välistä virtaa ilma
Kun kuulen ja havahdun
Rappukäytävässä viipyy jälki Panin karjaisun kaiusta

Sisyfoksen epikriisin jälkeen
ei ollut paljon mitä tehdä
mutta sen työkyvyttömyyseläkkeellä
saatiin vielä lava kaljaa
Aamun kuumeisessa unessa
Undulaateista otetaan mittaa
Hyvä vuosi metsästäjälle
Ja sen ajokoirille
Lihavat Pavlovin kerberokset
pitää hyvässä lihassa

Mutta ne päät osasivat katsoa mihin astuivat
Osasivat pelätä hulluutta
Jäämistä vyöryvän luonnon äärettömyyden alle
Vielä vuohilaumassa ne lamaantuvat säikähdyksestä paikoilleen
Kai lihasjäykkyydestä tai välittäjäaineiden epätasapainosta
Jos tänään jään sänkyyn makaamaan
Onko se passiivista vastarintaa

An Aesthesia is a series of paintings that explore our time as a milestone in the linear continuum of human history. It portrays apathy as a postmodern method of coping with excessive impulses and loss of meaning, life slipping out of one's grasp, and feelings of alienation from nature and spiritual life.

KARIN GELLMAN

Into ja himo
Eagerness and lust

sarjakuva
graphic novel

Mitä edes saisi himoita? Mainostauluissa järjestäytyvät pronssiset sääret ja mallin haastava katse. Pienenä kuvittelit pussailevasi Prätkähiirien kanssa, ja nyt tykkäät vinoista hampaista. Fetissit ovat sitä, kun on ongelmia nuorena ja niistä kasvaa fiksaatioita aikuisena. Kaveri katsoi sinua silmiin koulun pihassa ja kutsui sinua oudoksi samalla kun hymysi hitaasti hyytyi. Keskiajalla nunnat kuulemma saivat kouristuksia ja tulivat raskaaksi kun Saatana kävi heidän huoneissaan, mutta nykyään on onneksi ehkäisykin parantunut. Pidät yhä ryppyisistä silmäkulmista ja karvaisista sääristä, vaikkeet ole varma voiko niitä ihailta muualla kuin omassa salaisessa maailmassasi.

It's impossible to fully regulate our desires. Our rudimentary emotional and physical needs will find a method of appearing through the tiniest cracks and loopholes if not given natural freedom of expression. Somebody somewhere said that sex is probably not as heavenly or as hellish as we make it out to be in our current society. Half of the pieces to the puzzle that is healthy sexual upbringing have been scattered on the floor, and we've been told to solve it without asking any questions. Sometimes the hardest thing in the world is not to be apologetic about your own strange existence. Should it become too tiresome to keep crying at the absurdity of the situation, there is only one choice left; To start celebrating our collective weirdness and to give all our basic human needs their natural place in our society.

NOORA HEIKKILÄ

Perro, ihmiskoira kuplassa
Perro, humandog in a bubble

stop motion -animaatio
stop motion animation

Perro-niminen koira asuu kopissaan ja elää tavallisista asioista täyttyvää elämäänsä. Sydämellisen Perron arkea hankaloittaa eristävä kupla, jonka sisällä Perro on. Kommunikoinnin vaikeus ja tehoysteiskunnan vaatimukset haastavat Perron etsimään vaihtoehtoisia ratkaisua elämälleen.

A dog called Perro lives an ordinary life in his doghouse. He is surrounded by an isolating bubble, which creates some trouble on this warm character's everyday life. Difficulties of communication and the society that requests effectiveness at any cost challenge Perro to search for an alternative solution for his life.

TEA HONO

Neljä muotokuvaa:
äiti, mummo, Heikki ja isä

*Four portraits:
mother, grandmother, Heikki and father*

videoinstallaatio
video installation

Perheeni on pieni, minulla on vain neljä sukulaista. En ole koskaan ollut sukujuhlissa. Jouluna olen aina äitini ja isoäitini kanssa ja kesäisin käymme isäni kanssa hänen veljensä luona kylässä. Haluan katsoa heitä jokaista tarkasti ja pitkään, sillä en kestä ajatusta siitä, etten muistaisi miltä he näyttävät.

My family is small and I have only four relatives. I have never been to a family celebration. I always spend Christmas with my mother and grandmother and in summer my father and I visit his brother. I want to look at every one of them closely and for a long moment, because I can't stand the idea of not remembering how they look.

HINNI HUTTUNEN

ONE NEW FRIEND REQUEST and other tales of the unknown part II

valokuva, digitaalinen maalaus
photography, digital painting

Sosiaalinen media on asia, jota me kaikki käytämme päivittäin. Facebook, Twitter, Google+ jne. Pidämme sen avulla yhteyttä ystäviimme ja sukulaisiimme. Voimme jakaa kuvia ja ajatuksia vain muutamalla klikkauksella. Sosiaalisesta mediasta on tullut valtava osa jokapäiväistä elämäämme ja olisi lähes mahdotonta kuvitella arkea ilman sitä. Se on ystävä, johon me luotamme. Jaamme kasvomme, yhteystietomme, nimemme, aattemme, mitä söimme tänään, valokuvia, videoita ja ajatuksemme. Siitä on tosiaan tullut meille luotettava ystävä. Ystävä, jolle olemme valmiina jakamaan kaiken. Mutta mitä me oikeasti tiedämme tästä ystävästämme?

ONE NEW FRIEND REQUEST and other tales of the unknown part II on sarja kauhuelokuvajulisteita, joissa "tuntematon pelko" korvataan asialla, johon jokainen meistä on törmännyt käyttäessään sosiaalista mediaa. Asioilla kuten tweetit, kaveripyynnöt ja pelikutsut. Teoksissa yhdistyvät klassinen kauhu ja modernit tarinat tuntemattomasta. Tämä on myös jatkoa sarjalle julisteita, jotka tein vuonna 2012.

Social media is something we all use on a daily basis. Facebook, Twitter, Google+ etc. We use them to keep in touch with our friends and family. We can share pictures and ideas with just a few clicks. Social networking has become a huge part of our daily lives and it would be almost impossible to live without it. It is our friend and we trust it with our lives. Well, maybe not with our lives, but with things that define us. Our faces, contact information, name, age, sex, ideologies, what you had for a lunch today etc. Our photos, videos and thoughts. It has become our friend to say the least. But what if it really isn't what it seems? What if our close friend, the social network, was some kind of unimaginable monster, something we trust without knowing what it really has to offer?

ONE NEW FRIEND REQUEST and other tales of the unknown part II is a series of horror movie posters where the "monster", the extraordinary, is replaced with something from social media. Everyday things like tweets, friend request and game/event invitations. It's a series where old horror meets modern tales of the unknown. This is also a sequel to series of posters I made back in 2012.

JUHA JANTTONEN

Kettujumala palelee
The fox god shivers

sarjakuva
graphic novel

Suomalaisessa kansanperinteessä kettu päihittää itseään vahvemmat vastustajat älykkyydellään ja valaisee taivaan revontulilla häntäänsä heilauttamalla. Japanissa kettu on henkimaailman sanansaattaja, mutta myös ihmisiä huiputtava kiusanhenki, joka saattaa ottaa ihmisen hahmon ja vietellä ihmismiehiä. Kettu naamioituu ja piiloutuu oveluutensa taakse, mutta on myös valontuoja.

Naamioituminen on puheenvuoro, aktiivinen teko. Mitkä ovat ns. oikeat kasvat? Piiloutuuko naamioituja, vai näyttääkö hän todellisen olemuksensa? *Kettujumala palelee* on sarjakuva-albumi, jonka päähenkilö ei näytä fyysisiä kasvojaan lainkaan, vaan katsoo maailmaa japanilaisen festivaalinaamion silmänrei'istä ja elää arkeaan ulkopuolisena omasta elämästään. Hän joutuu konflikteihin perheensä ja muiden ihmisten kanssa ja jokapäiväiset velvollisuudet ja askareet näyttävät hänelle eppisinä kaksintaisteluina.

Teos ottaa vaikutteita Leena Krohnin Ihmisen vaatteissa –romaanista, jossa pelikaani pukeutuu ihmiseksi, minkä vuoksi kaikki näkevät hänet ihmisenä, sillä ihmisen silmillä ei "näe kuin näennäistä". Sarjakuvan päähenkilö pukeutuu ketuksi, mutta häntä ei nähdäkään kettuna – hänestä tulee vieras, omituinen, vaikea. Hänen omat tunteensa ovat piilossa, naamion takana. Teoksen teemoiksi nousevat kommunikointivaikeudet, mielenterveysongelmat ja liukuvan identiteetin tuomat ristiriidat.

In Finnish folklore the fox beats stronger opponents with its cunning and lights the night sky with the Aurora Borealis with a swish of its tail. In Japan the fox is a divine messenger, as well as a mischievous trickster who may take human form to seduce men. The fox masks itself and hides behind its wits, but it's also a bringer of light.

Putting on a mask is a statement. When wearing a mask, is one's true identity hidden or revealed? The protagonist of the graphic novel The fox god shivers never shows their physical face – instead they see the world through the eyeholes of a Japanese festival mask and live the life of an outsider. As their identity fluctuates between the human and non-human realities, a path full of conflict opens before them and even the most mundane activities and chores appear monstrous and deadly to them. The face of a fox in a human world results in failed communication and fragile mental health, but it also masks all emotion, leaving the person behind it estranged from everyone around them.

WOLF KANKARE

Mun pitäisi *I should*

sekatekniikka teräslevylle
mixed media on sheet iron

Mun pitäisi on sarja pellille MIG-hitsaamalla tehtyjä maalauksia. Kiinnostuin tekniikasta ollessani metallipajassa tekemässä jotain aivan muuta, ja testasin MIG:n asetuksia pellinpalalle. Aioin heittää pellinpalan pois ennen kuin näin, että tässä voisi olla jotain uutta. Viehätyin hienosta viivasta.

Metalli muuttuu hetkessä juoksevaksi ja sen voi pakottaa virtaamaan haluamaansa suuntaan. Se pieni hetki, jolloin metalli on sula, silloin tapahtuu kaikki. Ja siinä se pysyy. Ja kuinka lopulta ruoste saattaa syödä kuvan tunnistamattomaksi. Kuvan hetkellisyys ja sen pysyvyys.

Viimeiset pari vuotta olen tutkinut tekniikan mahdollisuuksia. Olen kokeillut ja erehtynyt, välillä onnistunut. Tämä teossarja saattaa olla joko päätös kahden vuoden tutkimukselle tai vasta alkuaskel monien vuosien työlle.

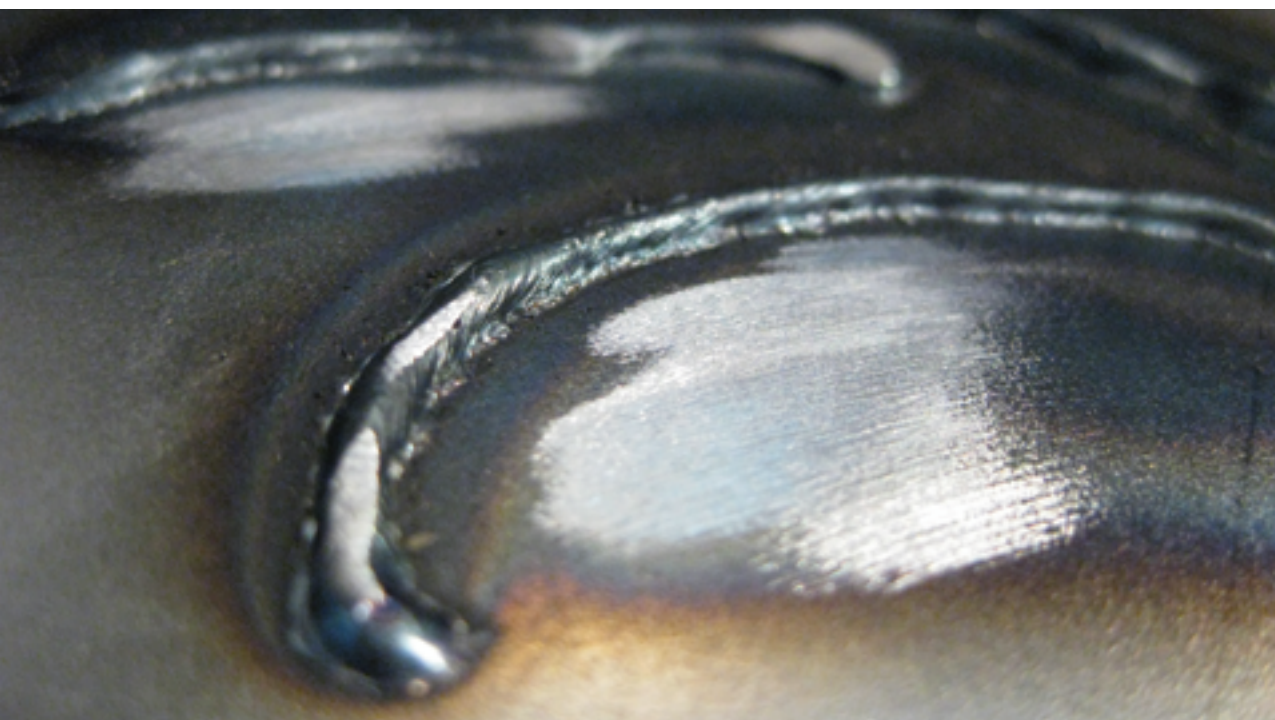
Teossarjan *Mun pitäisi* kuvasto käsittelee masennusta. Miltä tuntuu, kun mitään ei jaksaisi ja mukavatkin asiat muuttuvat velvollisuuksiksi. Kun on niin väsynyt, ettei jaksakaan lähteä ulos, koska silloin pitäisi pestä hampaat.

I should is a series of paintings made with MIG welding on a sheet iron. I got interested in the technique when I was working on something completely different and I was testing the settings of the MIG on a piece of sheet iron. I was about to throw away the piece when I saw that there could be something new in there. I got fascinated with the fine line.

The metal turns liquid in a second and you can force it to flow any way you want. Everything happens in the short moment when the metal is in liquid form. And there it stays. And how eventually rust might devour the picture unrecognizable. The momentariness and the permanence of the picture.

For the past couple of years I have been exploring the possibilities of the technique. I have worked through trial and error. Sometimes I have succeeded. This series could be the conclusion to two years of work or it could be just the beginning of many years of work to come.

The imagery of I should deals with depression. What it feels like when you don't have the will to do anything and the nicest things turn into obligations. When you are so tired that you don't want to go out because that means you have to brush your teeth.

MIRJA KURRI

Das Ding

videoinstallaatio
video installation

Masennusta käsittevässä klassikkoteoksessaan *Musta aurinko* ranskalainen psykoanalyttikko **Julia Kristeva** kirjoittaa: Psykkinen tyhjiys ja tyhjyyden tunne, tyhjyyden pieni mutta voimakas ilmentymä, ottavat hävettävän menetyksen paikan. Masentuneen käyttäytyminen kumpuaa tyhyydestä. Tällainen 'valkea' toiminta on merkityksenmuodostuksesta vapaata. Sen suunta voi olla yhtä hyvin tappava kuin huomaamaton: se voi olla kumppanin ryöstäneen kilpailijan surmaamista tai nääntymistä siivoamalla ja korjaamalla lasten kotitehtäviä. Valkeaa toimintaa pidättelee aina psykkinen vaippa, joka on aristava ja puutunut, kuin "kuollut". (1998 Nemo, suom. Mika Siimes, s. 98)

Teokseni tutkii melankoliaa ja sisäisen tyhjyyden maisemaa. Millaisia suuntia masentuneen henkilön psyyke ottaa menetettyä kohdetta paetessaan, ja kuinka sisäinen syntaksi ehdottaa masentuneen paikalle kuolleen tuolia.

Das Ding (ransk. Chose, eng. Thing, suom. Asia), tuo puoleensavetävä ja kammottava seksuaalisuuden tyyssija, menetetty äidillinen kohde, joka ei ole ehtinyt muodostua kohteeksi. Se 'jokin', joka näyttyy häilyvänä eikä suostu merkityksenmuodostukseen.

Surrealismista ja mykkäelokuvien perinteestä ammentava videoinstallaationi kehystää tätä arkaaista jäännettä. Mielen jääkenttää, joka väistelee nimeämistä ja valaisee kuin kuvitteellinen aurinko.

In Black Sun, her classic work on depression, the French psychoanalyst Julia Kristeva writes: This means that the psychic void and the painful affect that constitutes its minute yet intense expression settle in place instead of shameful loss. Depressive behavior develops on the basis of and within such a void. Blank activity, lacking meaning, may just as well follow a deathbearing course (killing the rival who steals the partner) or an innocuous one (wearing herself out doing housework or checking the children's homework). She remains constantly restrained by an aching psychic wrapping, anesthetized, as if "dead". (1989, Columbia University Press, eng. Leon S. Roudiez, p. 82)

My work examines melancholy and the landscape of internal emptiness. What directions the psyche of the depressed person takes as it flees the lost object, and how the internal syntax tries to replace her with the dead person's chair.

Das Ding (fr. Chose, eng. Thing), that alluring and horrifying abode of sexuality, the lost maternal object that hasn't had the time to become an object. The 'something' that keeps flickering and refuses signification.

My video installation, tracing back to the tradition of surrealism and silent film, frames this archaic remnant. This ice field of the mind that shies from names and illuminates like an imaginary sun.

TIINA LEHIKONEN

Nimetön
Untitled

digitaalinen valokuva
digital photography

Teos koostuu vankilavalokuvista, joissa käsittelen poissaolevaa läsnäoloa. Dokumentaarinen lähtökohta sai alkunsa jo keväällä 2013 vieraillessani Patarein vankilassa Tallinnassa.

Värikuvat rakentuvat synkän ja karun vankilatilän ympärille tuoden kuitenkin samalla esiin tyhjyydestä kumpuavan visuaalisen kauneuden. Tunnelma muuttuu siirryttäessä jälkiä peittelemättömän vankilan huoneesta toiseen, ja vaikka ihmiset ovat poistuneet tilasta, on läsnäolo silti nähtävissä ja koettavissa.

The work consists of prison photography in which I deal with the absent presence. The documentation process started as early as spring 2013 after visiting the Patarei prison in Tallinn, Estonia.

The color photos are built around the grim and bare prison space, though at the same time they reveal visual beauty in the emptiness. The atmosphere changes when moving from one undisguised room to another, and even when people have left the space, you can still see and feel their presence.

LAURA LEHTINEN

Mistä mä olinkaan puhumassa?
What was I talking about?

dokumentti/videoinstallaatio
document/video installation

Eri tahoilta esiin pyrkivät äänet keskeyttelevät levottomasti toisiaan. Kahdelle ruudulle jaettua videota on miltei mahdotonta seurata samanaikaisesti. Tila haastaa keskittymiskykyä tarjoamalla jatkuvasti uusia virikkeitä ja pakottaa katseen harhailemaan.

29-vuotias Anna on koko elämänsä ajatellut olevansa jotenkin erilainen kuin muut. Dokumentti seuraa Annaa elämänsä käännekohdassa, kun ulkopuolisuuden kokemuksen syyt ovat viimein selittymässä ja löytämässä merkitystä tuoreen ADHD-diagnoosin myötä. Teos raottaa tarkkaavaisuushäiriöstä kärsivän arkea ja esittää henkilökohtaisen tulokulman aiheeseen. Itsesyytökset, vääristynyt omakuva ja toistuvat vastoinkäymiset ovat yllättäen syrjäytymässä toiveikkaamman tulevaisuuden tieltä. Miltä tuntuu, kun oma identiteetti lahoaa ja se täytyy rakentaa uudelleen?

Voices from several directions overlap one another restlessly. Two screens play different videos at the same time – it's almost impossible to keep track of both of them. One stimulus follows another and forces the eye to wander.

29-year-old Anna has always felt different from others. The video follows how the experiences of being an outsider are finally explained by the new diagnosis of ADHD. The self-deprecation, distorted self-image and repeated setbacks are suddenly making way for a more optimistic future. How does it feel when an identity shatters, and needs to be rebuilt?

ILONA LEHTONEN

Kolme heijastusta minästä
Three reflections of self

videoinstallaatio
video installation

Tutkin teoksessani subjektiivisuutta sekä toisen ihmisen kokemista haastatteluasetelman avulla.

Pyysin kolmea minulle läheistä ihmistä haastattelemaan minua valitsemastaan aiheesta. Kun nämä haastattelut esitetään rinnakkain galleriatilassa, herää kysymys: mitä teos kertoo minun ja haastattelijani välisestä suhteesta?

Ihmiset peilaavat itseään jatkuvasti toisiinsa. Erilainen ympäristö tuo meissä esiin erilaisia piirteitä, antaa meille erilaisia identiteettejä. Teoksessani minusta ihmisenä muodostuu katsojalle kolme erilaista kuvaa. Kukin kuva on toisen ihmisen sekä kuvaustilanteen muokkaama. Kuva on siis epätäydellinen. Haastattelijani, läheiseni, antavat minulle ominaisuuksia, identiteetin.

Teokseni käsittelee sitä, kuinka ihminen on monimuotoinen kokonaisuus, jota on mahdoton tallentaa. Aina jää jotain kertomatta, ymmärtämättä. Jokainen meistä hahmottaa todellisuuttaan, myös toista ihmistä, omien kokemuksiansa perusteella.

In Three reflections of self I discuss subjectivity and the experience of another person through an interview arrangement.

I asked three people close to me to interview me on a subject of their choice. When these interviews are side by side in a gallery space, a question arises: What does the work tell about the relationship between my interviewer and me?

People mirror themselves on others all the time. Different environments bring out different qualities in us, give us different identities. In my work three different images of me are formed for the viewer. Each of these images is brought out by the interviewer and the specific circumstance. The images are incomplete. My interviewers give me qualities, an identity.

The work studies humans as intricate organisms and how they are unrecordable in their intricateness. There is always something that is left untold, not understood. Every one of us perceives our own reality as well as other human beings through our own experiences.

JEMINA LINDHOLM

Tyttöjen huone *Girls' room*

keskustelutaide ja paikkasidonnainen teos
dialogical art and site-specific artwork

Kiinnostavaa on ihmisen rakentuminen vuorovaikutuksessa. Sosiaaliset konstruktiot ovat evolutiivisesti arvokkaita: jotta pystymme toimimaan yhteisöissä, on meillä oltava jonkinlainen jaettu oletuspohja. Skeemoja siitä miten asiat ovat. Näitä uusinamme päivittäisissä diskursseissa ja narratiiveissa. Rakenteet myös homogenisoiivat ja syrjivät. Jotain jää aina ulkopuolelle. Vuorovaikutuksessa mielenkiintoista on juuri tämä ristiriita: tarve rajoille, määritelmille ja rooleille, sekä samanaikaisesti niiden kyseenalaistaminen, siirtely ja muokkaaminen. Keskustelu ei koskaan lopu. Onneksi.

It's interesting how humans are conceived from interaction. Social constructions are of evolutionary value. For us to function in society we must have some sort of shared default template. Schemes about how things are, daily narratives and discourses. These structures also homogenize and discriminate. Something is always left outside. It's this contradiction that makes interplay so interesting: The need for boundaries, definitions and roles while simultaneously questioning, replacing and changing them. This debate never ends. Fortunately.

VEERA LUOTO

Pelkään, että...
I'm scared that...

yhteisötaideteos, paperi, akryyli,
vesiväri, tussi, lyijykynä
*community artwork, paper, acrylics,
watercolours, marker, pencil*

"Pelkään kävellä pimeässä metsässä. Pelkään, että epäonnistun tai että rakkailleni tapahtuu jotain paha. Pelkään tulipaloa ja väkivaltaa. Pelkään olla yksin."

Pelko yhdistää ja on sama joka puolella maailmaa. Taiteen avulla on helpompi avautua ja saada sisällä kiemurtelevat pelot konkreettiseen ja helpommin käsiteltävään muotoon. Teini-ikäiset nuoret Namibiassa ja Suomessa pureutuvat pelkojensa ytimeen ja yksittäisistä kuvista syntyy iso kokonaisuus, kartta, jonka avulla katsoja voi tutkia omaa pelon maisemaansa.

Pelkään, että... koostuu erilaisilla piirustus- ja maalaustekniikoilla toteutetuista kuvista sekä kuviin liittyvistä tekstiosuuksista. Teosta varten on käyty dialogia ja tehty kuvia yhdessä 14-18-vuotiaiden nuorten kanssa nuorten omista peloista. Syksyllä 2013 Namibiaan tehdystä opintomatkasta on seurannut nuorten tunne-elämää taiteellisin keinoin kartoittava teos. Löytty on itse viettänyt lapsuus- ja teinivuotensa Namibiassa.

"I'm afraid of walking in a dark forest. I'm scared that I will fail or that something bad will happen to my loved ones. I'm scared of a fire and violence. I'm scared of being alone."

Fear unites and is the same everywhere around the world. Through art, it is easier to open up and get the squirming fears from inside to a more concrete and manageable form. Teenagers from Namibia and Finland tackle the roots of their fears and from single images, a bigger picture is formed. A map which the viewer can use to explore their own scenery of fear.

I'm scared that... is made of drawings, paintings and texts which go with them. The dialogue and pictures have been done by 14-18 years old teenagers about their own fears. From a study trip made to Namibia in the autumn of 2013, an art piece studying the emotional life of youth has been created.. Löytty has spent her childhood and teenage years in Namibia herself.

MATILDA LÖYTTY

Aatami Adam

veistosinstallaatio: mehiläisvaha, metalli ja muovikasvit
sculpted installation: beeswax, metal and plastic plants

Ensimmäinen luku: Aatami saa savesta muodon.

Maan tomusta minä muovaan hänet. Mehiläisvahasta valan ihon Aatamille. Ja minä katsoin kaikkea mitä olin tehnyt, ja katso, se oli sangen hyvää. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, viides päivä.

Maa ruokki Aatamia ja hän viljeli ja hallitsi kaikkea maan elämää. Hän otti maan hiukkasiaan myöten omakseen. Aatami rakensi suurenmoista paratiisia, jonka ääret yltäisivät maailman laidoille. Keskelle tomua ja tuhkaa hän rakensi keskuksen, jonka veroista ei oltu ihmisten elinaikana nähty. Muovi ja serpentiini valuvat äyräiden yli. Sen paratiisin valot hohtaisivat kulutuksen ja kehityksen kärkenä koko maan piirin ylle. Kansat kerääntyisivät sinne juhlimaan edistystä.

Ja tuli ehtoo ja tuli aamu, kuudes päivä. Äkkiä aukenivat Aatamin silmät ja hän huomasivat olevansa alasti. Häpeä ympäröi hänet kuristavalla otteella. Ja siitä hetkestä lähtien hän tiesi, että Paratiisi oli katoavainen, niin kuin mehiläiset katoavat maailmasta.

Tarinat ovat läsnä jokaisessa ajatuksessamme. Me kasvamme tarinoiden voimalla, ne ruokkivat meitä äidinmaidossa ja kuolemamme hetkellä ne ovat vierellämme. Minä veistan tarinoista, joista on tullut omiani.

The first chapter: Adam is shaped from clay.

From the earth, I molded him. I cast a beeswax skin for Adam. And I looked at everything that I had made, and behold, it was very good. And there was evening and there was morning – the fifth day.

The earth fed Adam and he cultivated and ruled over all the land. He ground the earth right down to possess it. Adam started to build a magnificent paradise. In the middle of the dust and ashes, he built a heavenly center such as had not been seen during the life of humankind. Plastic and streamer flowed over the banks of the paradise. It's lights shimmer screaming consumption and development. The nations accumulate there to celebrate the progress.

And there was evening and there was morning, the sixth day. All of a sudden Adam's eyes were opened, and he realized he was naked. He felt the shame suffocating him. And he knew the paradise was vanishing, like the bees were vanishing from the earth.

Stories are present in our every thought. We grow from the power of stories, they feed us like mother's milk, and in the moment of our death they are next to us. I sculpt the stories that have become my own to life.

FANNI MALINIEMI

Kerroksia *Layers*

akryyliväri, medium, akryylilasi
acrylic paint, medium, acrylic glass

Pienenä kuljin etsimässä aarteita. Taskuihin kertyi kiviä rannoilta ja teiden varsilta. Osa niistä on tallessa edelleen. Unelmoin aina siitä, että näkisin mitä kiven pinnan alle on kätkeytynyt. Minkälaisia kuvioita ja värejä kivien sisältä löytyy.

Olen tulevaisuuden arkeologi, joka viipaloi kuvitteellisia maakerroksia kuin leipää. Teoksessa tutkin kerroksellisuutta ja läpikuultavuutta. Kuvittelen minkälainen olisi nykyihmisen jättämä maakerros.

Maalaan akryylilaseille, jotka ovat läpinäkyviä. Kokeilen, miten useasta maalauksesta nivoutuu yksi kokonaisuus ja kuinka se muuttuu riippuen siitä, mistä kulmasta sitä katsoo.

When I was little I would often searching for treasures. The number of stones began to grow in my pockets as I collected them from beaches and along roads. I still have some of them. I always dreamed I would see what was hidden beneath the surface of the stones. What kinds of patterns and colors can be found inside them?

I'm an archeologist of the modern day who slices the layers of fictitious soil like bread. In my work I examine layers and their transparency. I imagine what sort of layer the people of our time shall leave in the soil.

I am painting on acrylic glass, which is transparent. I want to see how the different layers are shown and combined into one entity, and how it changes depending on the viewer's angle of view.

LAURA MYKKÄNEN

MONOLIITTI MONOLITH

veistos- ja videoinstallaatio
sculpture and video installation

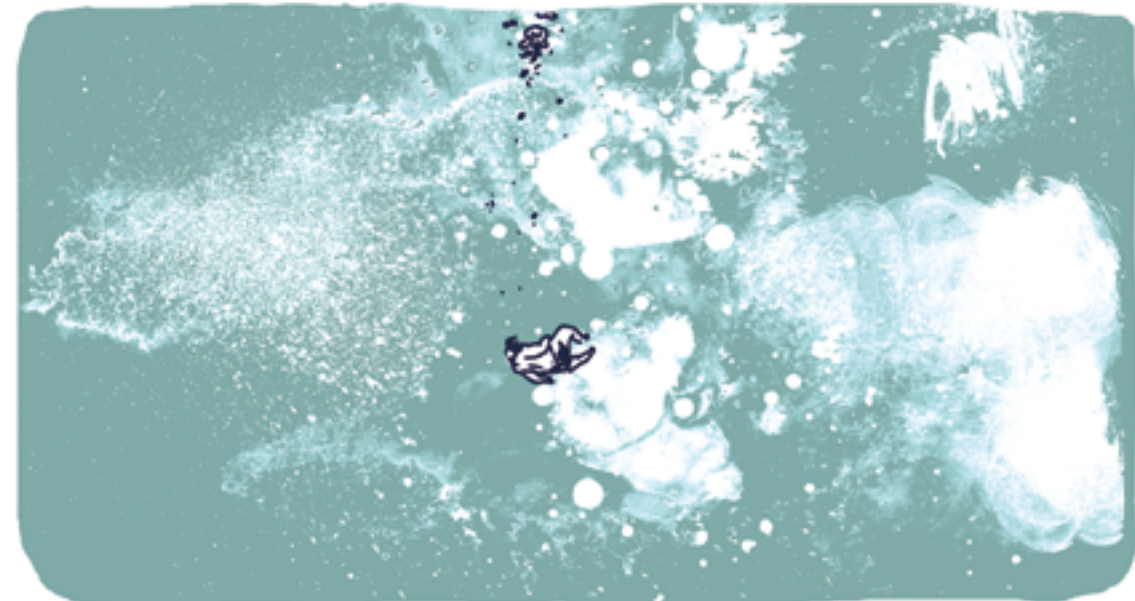
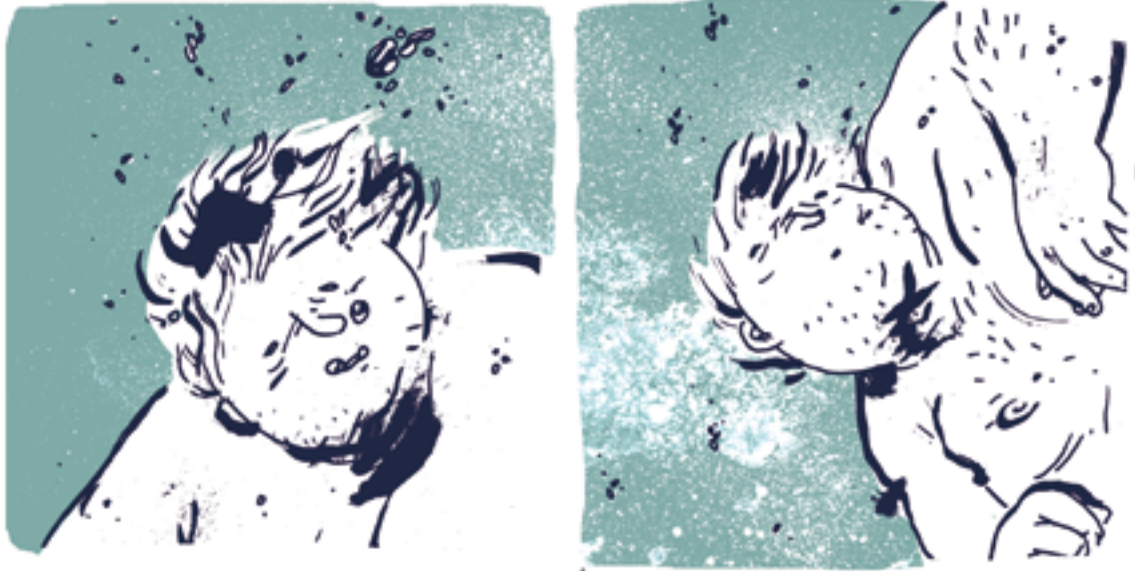
90-luvulla kotitietokoneet edustivat minulle jotakin uutta ja kiehtovaa. Kokonainen uusi maailma tuntui avautuvan, kun kädellä kosketti hiirtä. Koulussa opeteltiin kertotauluja DOS-ohjelmalla, mutta olisin mieluummin viettänyt tuntikausia piirto-ohjelman parissa. Isä osti ensimmäisen tietokoneen vuonna 2002. Sillä sai yhteyden Internetiin, ja taas avautui uusi ovi.

Lapsena ajatus tietokoneesta joka kotitaloudessa olisi tuntunut villiltä, puhumattakaan yhteiskunnallisten palveluiden käyttämisestä verkon yli. Se on kuitenkin nykypäivää. Tulevaisuus on jo täällä, vaan ei niin vaikuttavana kuin se näyttäytyi tieteisromaaneissa ja -elokuissa. Nykyinen tilanne tuntuu paisuneen ja yhä kasvavan hämmästyttäviin mittakaavoihin. Vasta nyt alamme saada tietoa ja kokemusta siitä, kuinka tämä ilmiö meihin vaikuttaa.

Home computers represented something new and fascinating to me in the 1990s. A whole new world opened when I touched a computer mouse. At school we were taught multiplication tables with a DOS-based software, but I'd rather spend hours with the graphics painting program. My father bought our first computer in 2002. It could connect to the Internet, and a new world was unveiled once again.

As a kid, the thought of every household having a computer would have seemed wild, not to mention using social services via network. It is a part of today however. The future is here, albeit it's not as wondrous as it was depicted in science fiction novels and movies. The current situation seems to have ballooned – and yet is still growing – into surprising proportions. Only now we are starting to receive information and experience on how this turn of development is affecting us.

AURI MÄKELÄ

Vahinkoraja
Damage limit

sarjakuva
graphic novel

Missä kulkee ihmisen vahinkoraja, raja jonka jälkeen sattuu ja varmuus itsestä horjuu? Onko se sama koko elämän?

Sarjakuvani päähenkilö on ylipainoinen nuori mies, jota muiden mielipiteet eivät hirveästi paina. Silti muiden ihmisten sanoilla ja teoilla on tiensä hänenkin nahkansa alle. Voiko ihminen koskaan kasvaa täysin itsenäiseksi ja itsevarmaksi, vai onko koko elämä henkisen tulvarajan korkeammaksi siirtämistä ilman ylärajaa?

Where are our damage limits drawn, the limit that leaves us feeling hurt and insecure of ourselves when exceeded? Is the limit the same throughout our lives?

The protagonist of my graphic novel is an overweight young man who isn't all that bothered by other people's opinions. Still, the deeds and words of other people can find their way under his skin. Can a person ever grow up to be totally independent and secure or is life just shifting the emotional flood line higher and higher endlessly?

EMMI NIEMINEN

Night time decorum

videoteos
video

Pukeudun omasta mielestäni provosoivasti. Lähdän lauantaiöisille kaupungin kaduille. Katsotaan mitä tapahtuu.

Night time decorum on dokumentaarinen videoteos. Se on taltioitu performanssi, jota voi kuvailla myös sosiaalisesti kokeeksi tai tutkielmaksi. Teos on kuvattu Tampereen ydinkeskustassa.

Teos tutkii minkälaista kohtelua nainen voi saada osakseen yöllä. Teosta toteuttaessa olen pohtinut paljon identiteettiä ja ennakkoluuloja. Miten suhtautuminen minuun muuttuu, kun muutan itseäni ulkoisesti? Mielestäni jokaista tulisi kohdella samalla kunnioituksella ulkoisista tai muista tekijöistä riippumatta.

I dress provocatively for my taste. I'm going out on a Saturday night on the city streets. Let's see what happens.

Night time decorum is a documentary video piece. It is a filmed performance that can be described also as a social experiment or a study. The work is shot at the center of Tampere.

The work explores what kind of treatment a woman can receive at night. During the process I have been thinking a lot about identity and prejudice, how the treatment I receive changes when I change myself on the outside. I think that everyone should be treated with the same amount of respect, never mind the external or other factors.

SIRKKU NISKANEN

Eyewitness

animaatio
animation

Eyewitness on lyhytanimaatio, jossa seurataan lasta ja hänen perhettään. Pääosassa on perheen poika, joka yrittää saada vanhempiensa huomion, muttei onnistu siinä, sillä vanhemmat eivät näe häntä. Teos kertoo vanhempien ja lapsen välisestä kuilusta. Animaatiossa mahdoton on mahdollista ja se on valjastettu tukemaan tarinankerrontaa. Teoksen visuaalinen ilme ottaa vaikutteita 50- ja 60-luvun piirrosanimaatioista käyttäen hyväkseen moderneja digitaalisia työkaluja ja täten päivittää vanhan uudeksi.

Eyewitness is an animated short film that focuses on the family of one child. The protagonist is a boy who desperately tries to seek his parents' attention but fails because they don't see him. The story is about the gap between the parents and the son. The impossible becomes possible in the animation and it has been cultivated to enhance the storytelling. The visual look is influenced by 50's and 60's cartoon animations taking advantage of modern digital animation tools, thus creating new from the old.

JOONA SALO

Asioiden todellinen luonne *The true nature of things*

videoinstallaatio
video installation

Asioiden todellinen luonne on kaksikanavainen videoinstallaatio. Kahden näennäisesti itsenäisen osan välillä on vuorovaikutussuhde, kenties vaivihkainen sotatila. Katsoja voi valita roolinsa kokonaisuudessa tai jättää sen teoksen päätettäväksi.

Asioiden todellinen luonne tutkii sitä mitä ei voi kuvata: yksilön henkilökohtaista kokemusta olemassaolosta, joka ei välttämättä vastaa objektiivista todellisuutta. Samalla kokemukset medioituvat – välillistyvät, esineellistyvät, vääristyvät. Konsertit koetaan älypuhelimien näytön kautta. *Pics or it didn't happen!*

Virtuaaliset verkostot pirstovat konsensustodellisuuden. Luotetut tiedonvälittäjät vajoavat puuroon, jossa oletetut harhat, spekulatiot ja salaliittoteoriat ilmenevät yhtäläisen autenttisina. Informaatiotulva muotoilee yksilön identiteettiä ja ajaa hänet tarttumaan hukkumisen pelossa erilaisiin ajopuihin. Hän unohtaa, että kaikki materia on jatkuvasti lahoamisen partaalla. Asioiden todellinen luonne voi paljastua vain sitä peittävien rakennelmien sortuessa.

The true nature of things is a two-channel video installation that consists of two apparently independent parts. They interact with each other, or wage a stealth war, perhaps. The viewer may choose her role in the whole or leave it to the work to decide.

*The true nature of things studies the undescribable: an individual's personal experience of existence, which may not necessarily match the objective reality. Simultaneously experiences become mediated – vicarious, objectified, distorted. Concerts are experienced through the screen of a smart phone. *Pics or it didn't happen!**

Virtual networks shatter consensus reality. Trusted media sinks into mush, where supposed delusions, speculations and conspiracy theories appear equally authentic. The infodeluge shapes a person's identity and drives him to, by fear of drowning, attach to any driftwoods encountered. He forgets that all matter is constantly on the brink of decay. The true nature of things may only reveal itself once the overcovering structures collapse.

NIKO SKORPIO

Tuulenskaato
Felled by wind

ääni-installaatio
sound installation

Kiipesin illalla puuhun. Ihan vain kokeillakseni olisiko se yhtä hauskaa ja helppoa kuin 15 vuotta sitten. Ihan vain pari oksanväliä, salaisesti, nopeasti, keskellä metsää. Ylös pääseminen oli haasteellista ja pelottavaa paikoin riepottelevassa tuulessa, mutta oksalle asetuttuani en tahtonutkaan enää takaisin alas. Uskalsin jopa sulkea silmäni hetkeksi ja vain kuunnella. Kuulin suhisevan tuulen, joka vaihtoi paikkaa puusta puuhun vavisuttaen oksia siellä ja täällä. Kuulin viheltävän viiman, joka pyöri koloissa ja tempaisi mukaansa kävyt ja neulaset. Kuulin ja tunsin myös kiipeilypuuni rungon napsahtelevan ja humahtelevan jalkojeni alla. Taisin istua puussa aika kauan, ja lopulta tuuli yltyi myrskyksi. Kuitenkin juuri siinä, keskellä luontoa, hölmönä puussa, olo oli kummallisen rauhoittunut ja tyyni.

In the evening I climbed a tree. Just to try whether it would be as fun and easy as it was 15 years ago. Just for a couple of branches up, secretly, quickly, in the middle of a forest. Getting up was challenging and scary because of the stormy wind, but after I settled on a branch I no longer wanted to go back down. I even dared to close my eyes for a moment and listen. I heard the hissing wind changing place from tree to tree, shaking the branches. I heard the whistling of the wind whirling in holes and snatching the pinecones and needles. I heard and felt my climbing tree's trunk snapping and swaying under my feet. I guess I sat there for a long time and finally the wind turned into a storm. However, right there in the middle of nature, a fool sitting up in a tree, I felt strangely relaxed and calm.

HANNA TULLILA

Trooppinen hedelmälihacocktail *Tropical fruit pulp cocktail*

sarja maalauksia
a series of paintings

akryyli kankaalle ja mdf-levylle
acrylic on canvas and mdf board

Trooppinen hedelmälihacocktail kuvastaa erityisesti tämänhetkistä mieltymystäni 90-luvun väreihin sekä lihallisten olentojen persoonien omintakeisiin vivahteisiin ja kömpelyyteen.

Värit ja huumori inspiroivat ja ovat aina olleet osana työskentelyäni ja teoksiani, mutta ne eivät silti estä vakavamielisten asioiden kätkemistä maalikerrosten väliin.

Trooppiseen hedelmälihacocktailiin johtaneet ajatukset ovat olleet mietteitä epäoikeudenmukaisuudesta, välinpitämättömyydestä, itsetunnosta ja häpeästä.

Tropical fruit pulp cocktail reflects my current affection for 1990's colours, and the clumsiness of carnal creatures.

Colours and humor have always inspired me, and been an important part of my work, but they don't prevent me from interweaving serious meaning within the layers of the acrylic paint.

The creative process behind these paintings has led me to themes of injustice, indifference, self-esteem and shame.

MINTTU VAITTINEN

Äitin kasvit
Mother's plants

installaatio
installation

Verannan saniaista on vaikea kastella, sillä se on niin tuuhea, että vesi valuu aina yli. Tuvan ikkunalaudalla olevat kaktukset olen pudottanut vahingossa monta kertaa, mutta osa niistä elää silti. Äitienpäivälahjaksi äiti toivoi kultaköynnöstä, se laitettiin saliin kukkajalustalle. Telkkarikamarin kukkatelineen kasveihin osuu ilta-auringon valo, tapettiin heijastuvat kukkien varjot ovat rauhoittavin näky koko talossa. Elokuussa vaihdoin kaikkien kasvien mullat.

It's hard to water the fern on the porch, because it is so bushy that all the water pours over. The cactuses on kitchen's window sill I have knocked over several times, but some of them are still alive. For Mother's Day present she wished an Epipremnum aureum. The rays of the evening sun touch the flowers in the living room and create shadows which are the most peaceful view in the whole house. In August I changed all the soil for the plants.

ELINA YLHÄISI

TAITEEN VIEMÄÄ

Suuri lopputyö-
suhdekysely toteutettiin
tammikuussa 2014
valmistuvien kesken.
Vastausprosentti oli
81%.

Tekijät: Hinni Huttunen,
Jemina Lindholm ja Auri Mäkelä

Aukeaman kuva: Veera Luoto

Kuvitus: Auri Mäkelä

Lopputyöprosessia voi
verrata rakkaussuhteeseen:
se saa innostumaan ja hihkumaan
ilosta. Toisaalta lopputyön tekijän
sydämessä voi iltaisin tuntua surun
pisto ja lähestyvä hermoromahdus
saattaa piillä sielun sisuksissa.

Valmistuvat kuvataiteilijat vastasivat
Suureen lopputyösuhdekyselyyn
ja avasivat lopputyöprosessiin
vaikuttavia voimia. Testitulokset
paljastavat, kuinka monta valvottua
yötä jokaisen teoksen takana on, ja
kuinka suurella rakkaudella jokainen
kuvataiteilija on teostaan hellinyt.

*"Jos parisuhteeni olisi kuin
lopputyöprosessi, niin olisin
ikuisesti sinkku!"*

Anonyymi lopputyön tekijä

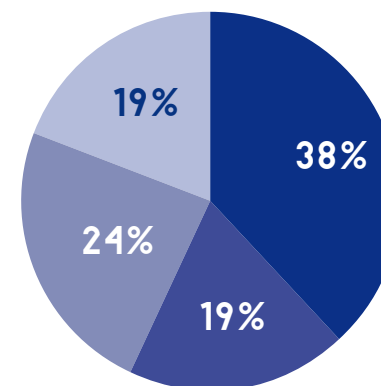

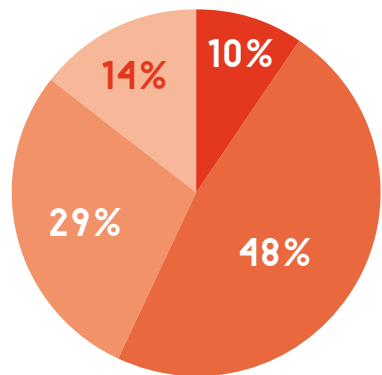
1 IHANIN ASIA LOPPUTYÖPROSESSISSANI ON...

- Yllättävyys. En koskaan tiedä, mitä huomienen tuo tullessaan. **38 %**
- Tuttuus ja turvallisuus. Etenen varmasti ja tiedän mitä haluan. **19 %**
- Intohimo! Suhteemme kipinöi ja sädehtii. **24 %**
- Muu **19 %**

Ihanimmaksi osaksi lopputyöprosessia kyselyyn vastanneet kuvataiteilijat äänestivät yllättävyyden. Opinnäytetyöprosessi on pitkä ja tuo mukanaan muutoksia. Yllättävyys saattaa toisinaan tuntua liiankin jännittävältä, mutta se myös pitää suhteen kipinää yllä!

"Ihanimmat asiat lopputyöprosessissani ovat kaikki ne oluet, joiden nauttimiseen minulla on oikeus!"

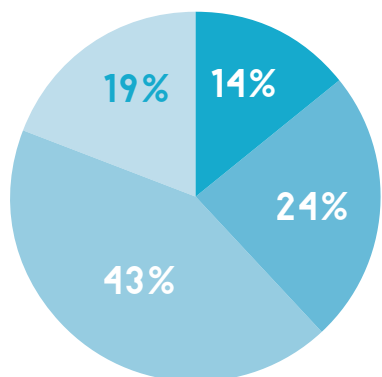
2 MILLOIN TIESIT SEN OLEVAN VAKAVAA?

- Rakkaus leimahti liekkiin jo ensikohtaamisella. **10 %**
- Kun huomasin valvovani öitä teostani miettien. **48 %**
- Epävarmuus kalvaa sisälläni. Tunnen siitä salaa hieman syllisyyttä. **29 %**
- Muu **14 %**

Kuten rakkaussuhteisiin, lopputyöprosessiinkin kuuluu hetki, jolloin suhde muuttuu vakavaksi. Useimmat lopputyöntekijät ovat vakavoituneet teostensa suhteen yöaikaan: keskeneräinen teos valvottaa tekijäänsä, kunnes sille on antautunut täysin.

Toiseksi eniten ääniä saanut vaihtoehto paljastaa kuvataiteilijan sisällä vellovan epävarmuuden.

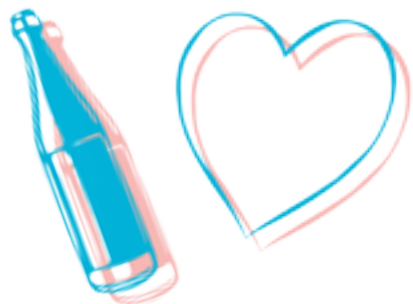
“Tajusin lopputyöprosessin vakavuuden, kun huomasin sen vievän kaiken aikani: unohdin käydä töissä, laiminlöin ystäviäni ja ruokakaan ei maistunut.”

3 VERTAILETKO TEOSTASI MUIHIN?

- Kyllä, jatkuvasti. En voi pitää silmiäni erossa muiden teoksista. **14 %**
- En ikinä. Olen uskollinen, ja tiedän teokseni olevan myös vankkumaton. **24 %**
- Joskus vilkuilen kohti vihreämpiä nurmia, mutta kadun sitä jälkeenpäin. **43 %**
- Muu **19 %**

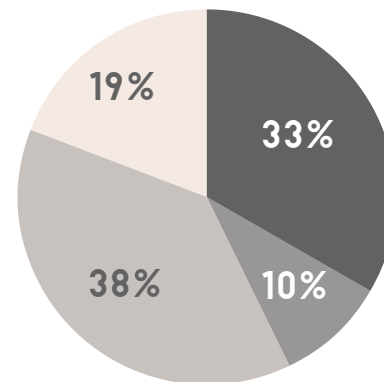
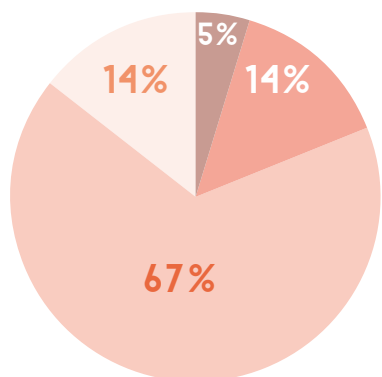
“Vertailen, mutta en vertaa teostani johonkin toiseen vaan toisen suhdetta omaan teokseensa. Ehkä olen huolissani siitä, miten hyvä kumppani teokselleni olen.”

4 MILLAINEN TEOKSESI ON LUONTEELTAAN?

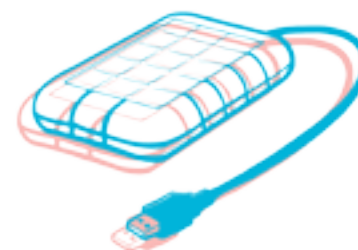
- Kylmä ja etäinen. Tapaamme harvoin, emmekä oikein viihdy toistemme seurassa. **5 %**
- Kaikin puolin ihana! Emme saa tarpeeksi toisistamme. Voimme viettää tuntikausia toisiimme uppoutuneena. **14 %**
- Myrskyisä. Toisinaan tulemme juttuun hyvin, toisinaan taas vihan liekit roihuavat. **67 %**
- Muu **14 %**

Jokainen teos on luonteeltaan erilainen. Kyselyyn vastanneiden taiteilijoiden mukaan kuitenkin useimmat teokset ovat hyvin omapäisiä ja aiheuttavat tunnemyrskyjä milloin mistäkin syystä. Onneksi vakaassa ja ymmärtäväisessä suhteessa mitkään tunteet eivät ole kiellettyjä! Useimpien taiteilijoiden ja heidän teostensa välillä rakkaus sekä viha roihuavat tasapuolisesti.

5 KEHTAATKO ESITELLÄ TEOKSESI VANHEMMILLES?

- Teokseni on hyvin sivistynyt, mikä varmasti hurmaa vanhempani. **33 %**
- Oikeastaan en. Kohtaaminen jännittää minua, toivon heidän kuitenkin löytävän yhteisen sävelen. **10 %**
- En ole varma. Jännitän enemmän lopputöiden ulkopuolisen arvioitsijan ja teokseni kohtaamista. **38 %**
- Muu **19 %**

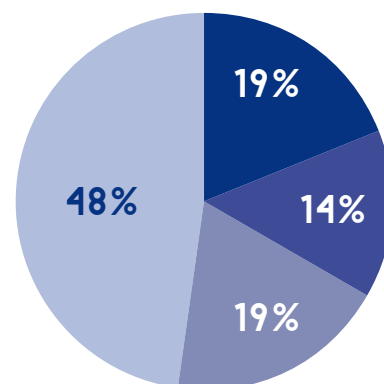

6 TÄRKEIN OMISTAMASI TAIDETAVARA?

- Kiintolevy. En voisi elää ilman sitä. Varjelen sitä kuin kukkaa kämmenelläni. **19 %**
- Laadukas pellavakangas. Täydellisesti pingotettu maalaus pohja saa sydämeni pamppailemaan. **14 %**
- Työpäiväkirja. Muistiinpanoni ovat olennaisia työskentelyni kannalta. **19 %**
- Muu **48 %**

Lopputyötä ei voi valmistaa ilman asianmukaisia materiaaleja, joiden hankintaan panostetaan, ja joita kohdellaan hyvin sekä lempeästi. Taidemaalari tarvitsee täydellisen maalaus pohjansa, jotta voi vapautuneesti päästää maalauksen purkautumaan kankaalle. Työpäiväkirja helpottaa ajatusten kasaamista sekä yksinkertaisesti muistuttaa taidehuumassa olevia aivoja siitä, mikä päivä on kyseessä.

Kyselyssä esille nousseita tärkeitä taidetavaroita ovat myös muun muassa puukkosaha, älypuhelin, järjestelmällinen pensselikotelo, uskollinen kamera sekä kaikkien tärkein lopputyöelimen – aivot.

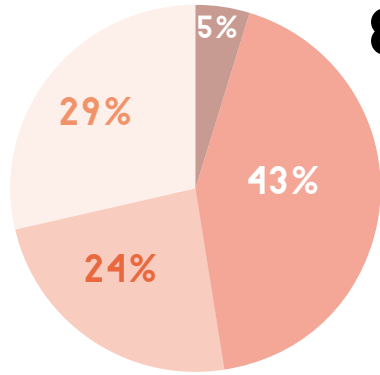

7 VAATIIKO SUHTEENNE PONNISTELUJA?

- Ei vaadi. Yhteiselämämme sujuu kuin tanssi ruusuilla, joissa ei ole piikkejä. **0 %**
- Kyllä vaatii. Olen ainaisen kädenväännön uuvuttama. **19 %**
- Toisinaan, mutta tuemme toisiamme niin myötä- kuin vastoin käymisissä. **76 %**
- Muu **5 %**

“Tuntuu, että minä teen kaiken työn ja teos ei oikein anna vastarakkautta. Mutta ehkä vaadin liikaa liian aikaisin. Luulen, että kun teos kasvaa installaatioksi saakka, odotukseni palkitaan.”

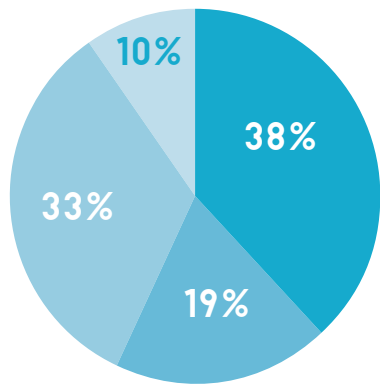
Eräs anonyymi lopputyöntekijä
kuvailee teoksensa luonnetta takertujaksi:
“— *hän seuraa minua kaikkialle.*”

8 MISTÄ SAAT MORKKIKSEN?

- Kalja. 5 %
- Torkuttaminen. 43 %
- Facebook. 24 %
- Muu 29 %

“Kaikista edellä mainituista! Ainoastaan ns. hyödylliset välttelykeinot tuntuvat enää sallituilta. Siksi kotini on siisti ja tiskini tiskatut.”

9 MILLAINEN ON UNELMALOPPUTYÖSI?

- Herkkä, mutta ajatuksia herättävä. 38 %
- Sensaatio! 19 %
- Minulle juuri sopiva. Se toimii käytännössä ja sisällölliset ratkaisut ovat kuosissa. 33 %
- Muu 10 %

Suuren lopputyökyselyn mukaan unelmien ihanteellinen opinnäytetyö on luonteeltaan herkkä, mutta herättää myös ajatuksia. Seuraavaksi eniten valmistuvat kuvataiteilijat ovat unelmoineet käytännöllisistä opinnäytetöistä, joiden sisältö on rikas ja tekninen toteutus täydellinen.

“Unelmieni lopputyö on sellainen, joka tulee valmiiksi.”

10 MINKÄLAISIA SUUNNITELMIA SINULLA JA TEOKSELLASI ON TULEVAISUUDEN VARALLE?

- Uskoisin, että tulemme olemaan yhdessä pitkään ja onnellisia. Haluan esitellä teokseni koko maailmalle! 10 %
- Yhteisestä tulevaisuudesta ei ole takuita. En ole varma, vakuuttaako teokseni koko taidekenttää. 19 %
- Olen toiveikas ja valmis tekemään pitkään töitä suhteemme eteen. 52 %
- Muu 19 %

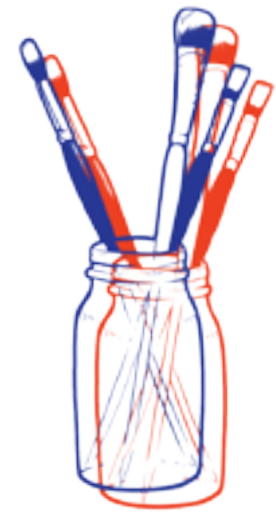
Yli puolet vastanneista valmistuvista kuvataiteilijoista katsovat itsensä ja opinnäytetyönsä yhteistä tulevaisuutta toiveikkaana: *“Me olemme päättäneet kasvaa yhdessä!”* Olemme valmiita tekemään töitä onnellisen tulevaisuuden eteen, emmekä arkaile tuntematonta.

HEAD OVER HEELS IN ART

The Great Final Thesis Survey!

Authors: Hinni Huttunen,
Jemina Lindholm
and Auri Mäkelä

Illustration: Auri Mäkelä

“If my relationship was like my final thesis, I would be single forever!”

An anonymous student
working on a final thesis

We asked graduating fine art students about their final thesis projects. Making a piece of art resembles a romantic relationship: it can make one jump with joy. In the other hand, the mental breakdown due to stress can be lurking right behind the corner! The students' answers offer a glimpse of the entire process and shed light upon the powers that make the artists move. They indicate how many sleepless nights there are behind each piece of art – but also they show the affectionate feelings an artist experiences towards their work. For example, according to 38% of the answers, “surprises” are what make working on a final thesis project a blast. The second best thing seems to be the passion towards art, which captivates the artist to remain engaged with their work. Some artists find a passion of another kind: *“The best thing*

about my final thesis project is all the beer I'm now entitled to!”

An artist works with plenty of different tools and devices. When asked what is the most important tool for one's project, the answers were just as diverse. A fine canvas for painting, an external hard disk drive, memo, smart phone, camera and brains were mentioned as vital objects of making art.

Vast majority, astounding 52% of answers indicated that the graduating artists are hopeful about their future, and ready to work hard on their relationships – with art.

TARINAN KOSKETTAMINEN

Kirjamuotoisen sarjakuvan installoimiseen liittyy haasteita. Sarjakuvanovelli on tavallaan jo installoitu: meille kirjan ulkoasu, materiaalit, teoksen nimi ja kansi ovat kaikki tarinan installointia. Installoimme siis jo kertaalleen installoidun teoksen uudelleen sopimaan näyttelytilaan. Tämä teksti on kirjoitettu Noora Heikkilän kanssa käydyn keskustelun pohjalta noin kaksi kuukautta ennen näyttelyn avajaisia.

Vaikka sarjakuvamme tyyli ja sisällöt ovat erilaiset (itse keskityn minäkuvan häilyvyyteen siinä missä Noora käsittelee seksuaalisuutta), lähtökohtamme teostemme installoinnille oli yllättävän samanlainen. Halusimme mennä originaalien seinälle ripustamista pidemmälle, tarjota jotain, joka meille sarjakuvien lukemisessa merkitsee enemmän. Sarjakuvaa on installoitu näyttelytilaan aikaisemminkin, mm. Kiasmassa Päin näköä! -näyttelyssä vuonna 2011, missä esillä oli mm. **Aapo Rapin**, **Tommi Musturin** ja **Marko Turusen** teoksia.

Installoin oman teokseni parisängylle, jonka vastine näkyy sarjakuvan tärkeissä kohtauksissa ja toimii linkkinä lukijan ja päähenkilön välillä. Sängyllä saa istua, maata, olla miten vain ja lukea. Sarjakuvat ovat sängyllä sikin sokin, kuten omassa asunnossani. Myös Noora installoi teoksensa huonekalujen kautta, hänen tapauksessaan pöydälle, jonka äärellä kävijä saattaa syventyä teokseen. Pöytä ei esiinny sarjakuvassa, mutta se yhdessä tuolin kanssa ilmentää teoksen tunnelmaa materiaalisuuden ja huonekalujen tyyliuunnan kautta, ja hedelmävati omalta osaltaan tuo memento mori -teeman teoskokonaisuuteen. Luomme näyttelyssä

kävijälle lukukokemuksen, jossa hän myös koskettaa fyysisesti sarjakuvaa ja sen teemoja. Sarjakuva kansissa on meille taide-esine, mutta tarinat niissä ovat myös tunnesimulaatioita, jotka yhdistyvät siihen paikkaan, jossa sarjakuvaa luetaan. Ympäristö valitaan lukemista ja syventymistä varten, ja samalla se vaikuttaa koko kokemukseen.

On kuitenkin muistettava, ettei katsojan kokemusta voi kontrolloida täydellisesti. Sarjakuvaan syventyminen näyttelytilassa ei välttämättä ole luontevaa kaikille. On hankalaa arvioida, miten herkästi kävijä uskaltaa koskea teokseen kutsuvuudesta huolimatta – teokseen koskemisenhan on iskostunut monen ihmisen päähän kiellettyinä tai vähintäänkin epäkohteliaana toimintana. Harkitsimme kylttejä tai symboleja, jotka selkeästi kertoisivat koskemisen olevan sallittua, mutta ne voivat olla teoskokonaisuuden kannalta ongelmallisia.

Näyttelykävijä voi päättää lähestyä sarjakuvaamme vasta näyttelytilan ulkopuolella, ja halusimme mahdollistaa sen sarjakuvan tradition mukaisesti: näyttelytiloissa on myynnissä sarjakuvia, jotka voi lukea missä ympäristössä haluaa ja milloin haluaa.

Emmi Nieminen

Noora Heikkilän sarjakuva *Into ja himo* on installoitu TR1 Taidehallissa, Emmi Niemisen *Vahinkoraja* puolestaan Taidekeskus Mältinrannassa.

Kuva: Noora Heikkilä

KAPTEENIN MUISTIINPANOT.

Pe 14.6.

Koko aamun olen etsinyt sukia. Yritin myös keittää kahvia, mutta se hemmetin edellispäivän suodatinpussi, jota varovasti kuljetin roskikseen, levähti eteeni lattialle. Kutsun tämäntyyppisiä tilanteita ”henkilökohtaisiksi maailmanlopuiksi”. Uskomatonta, miten näinkin pienestä ja turhasta asiasta voi aikuinen ihminen olla hermostunut. Nyt juon kahvia.

Elämä on yhtä turhaa valitusta. Onneksi muistan usein myös nauraa itselleni, ja muillekin.

Ti 18.6.

Kävin tapaamassa vanhaa miehistöni jäsentä. Kertoi olevansa onnensa kukkuloilla. Iloinen elämänfilosofia, jonka yhdessä aikoinaan kehitelimme – hän noudattaa sitä edelleen kuin koraania. Ideologia, joka perustuu itsekkyyteen ja nautinnon ylistämiseen, järjestettömän kuuloinen suunnitelma, joka toimii. Kerroin että haluan tehdä muitakin asioita elämässäni kuin nautiskella. Hän kysyi mitä. Vastasin, etten tiedä vielä.

Havahduin kadulla ikään kuin hereille haahuiltuani, seisoin ja katselin ohikävelevää pariskuntaa ja kuvittelin, kuinka helvetin tylsää joidenkin elämä voi olla. Sitten heijastin kaiken hetkeksi itseni ja mietin oman elämäni sisältöä. No eihän sitä hirveästi ole eikä tarvitse olla, kunhan muistaa olla ylpeä omista päätöksistään, niistä joista kukin pystyy. Ja pitää yrittää olla keräämättä kovin suurta läjää katkeruutta. Esimerkiksi isäni, aikoinaan legendaarinen bändin solisti. Katkeruus nakertaa häntä sisällepäin, sen näkee. Muistan katsoneeni isääni pienenä ihaillen kuin suurta Neuvostoliiton aikaista kiiltävää valurautapatsasta, ja hullun kunnianhimo hänen silmissään välkkyi. Ei hän oikeasti paljo saavuttanut, mutta niin minä sen näin: hän oli isäni ja hän pystyi kaikkeen. Nykyään suurin pelkoni on tulla samanlaiseksi kuin hän. Pieneksi, kuihtuvaksi ja katkeraksi mieheksi vailla ystäviä.

Ke 19.6.

Ostin uudet kävelykegät ja muistin, etten ole kertaakaan elämäni aikana käynyt yksin oluella.

Pe 21.6.

En ole sanonut yhtään sanaa kahden päivän aikana, paitsi ehkä kaksi kirosanaa: silloin kun potkaisin kaapin kulmaa ja silloin kun huomasin, että suolakurkut ovat loppuneet. Taidan rakastaa sitä etikaista lientä, jossa nuo vihreät pötkylät uiskentelevat. Katselin hetken tyhjää purkkia valoa vasten, näytti oikein hienolta. Sain myös kirjeen ja valokuvan serkultani aamun postissa. Siinä luki: ”Tunnistat valokuvasta minut Balilla, olen siinä nyt. Terveisiä myös Timolta eli mieheltäni.” Järjettömin tervehdys pitkään aikaan. En ymmärtänyt tuon mystisen kirjeen merkitystä, laitoin sen tärkeiden muistojen laatikkoon myöhempää analysointia varten.

Serkkuni, järkevän oloinen ihminen, mutta aina väärässä seurassa. Hän on mukava ja taitava ihminen monella tapaa. Ei vain osaa keskittyä yksittäisiin asioihin tarpeeksi pitkään, jotta pystyisi saavuttamaan jotain. Nyt asuu miehensä kanssa, tekevät molemmat kovasti töitä. Timo rakentaa taloja ja talvella he matkustavat Balille. Siellä he lojuvat ja lähettävät kirjeitä kaikille. ”Täällä me lojumme ja emme tee mitään, olemme vapaita.”

Mukavia ihmisiä, mutta en vain ymmärrä heitä aina.

Su 23.6.

Heräsin aamulla päänsärkyyn, joka johtui edellispäivän juhlista. Join reilusti vettä, koska olen järkevä. Ensimmäinen muistikuvani oli kaksi velhoa, jotka tapasin edellisiltana. Heidän ainoa taianomainen kykynsä oli hysteerinen nauru, jota he harrastivat koko illan keskenään. Ihmisen nauru on tarttuvaa. Minä tunsin itseni ulkopuoliseksi, kun paikalla oli joku minua hauskempi tai ainakin uskaliaampi. Tunsin olevani vähemmän hyvä ja kiinnostava ihminen kuin kukaan muu sillä hetkellä. Sitten muistaakseni tilasin uuden oluen, unohdin sääliittävän arvojärjestyspohdintani ja keskityin puhumaan eläinten älykkyydestä Filipin ja Ysufin kanssa. Illan päätteeksi joku oli tilannut taksin, jota kukaan ei halunnut, ja Ysufin miekkailutaitojen esitys aiheutti poliisin paikalle saapumisen.

Nyt löysin eteisestä Ysufin ja perhepizzan, jonka täytteenä oli pelkkää jalapenaa. Pizza oli kuivunut ja koskematon.

Ma 24.6.

Hemmottelin itseäni syömällä sipsejä edellispäivänä. Tänään heräsin aamulla kun suutani kuivasi. Yritin olla reipas, mutta mieli oli maassa. Ei siksi että masentaisi, vaan koska olen elossa. Huolettaa, että jää jokin tekemättä. Ylipäätään en niinkään sanoisi pelkääväni kuolemaa, pikemminkin haluan elää kovasti. Haluan kokea erilaisia vaiheita elämässäni, kokeilla muutamia ammatteja. Koskaan ei ole liian myöhäistä, meille toistellaan jatkuvasti. Äitini sanoi aina, että saat tehdä elämässäsi ihan mitä tahansa haluat, kunhan sinulla on tavoitteita ja unelmia. Olen oppinut soveltamaan näitä elämän sääntöjä, useimmiten niin että toteutan ne pienessä mittakaavassa. Tämän päivän tavoite on käydä kävelyllä ja unelmana syödä hampurilainen tulisella kastikkeella. Pelkkä juoksevan kastikkeen kuvittelu tekee minut hullun lailla nälkäiseksi. Päivän ajatelmani on siis, että haluan elää ja haluan hampurilaisen tulisella kastikkeella.

Pe 28.6.

20 minuuttia sitten sain työtarjouksen puhelimitse satamasta. Työhaastattelu meni tällä tavoin:

Mies: ”Oletko terve?”

Minä: ”En tiedä, ehkä menisin lääkäriin jos en olisi!”

Mies: ”Jaksatko nostaa painavia esineitä?”

Minä: ”Riippuu painavan luokituksesta, aamun helpotukseni vessassa kevensi oloani sen verran, että jaksaisin muutaman kilon kyllä nostaakin.”

Mies: ”Tule illalla kello viisi laiturille 7, saat hanskat ja ohjeistuksen kaverilta nimeltä Jonšok!”

Minä: ”Jos minulla olisi yhtään mitään muuta tapaa elättää itseäni, en missään tapauksessa tulisi.”

Mies: ”Tule selvinpäin, niin saat työstäsi palkkaa.”

Minä: ”En juo koskaan yksin.”

Mies: ”Minua ei kiinnosta!”

Lopulta jompikumpi löi luurin korvaan. Sain töitä. Monet sanovat ettei kukaan tule kyselemään, haluatko töitä, ellet itse ole oma-aloitteinen. Minä olen eri mieltä. Kunhan vaan jaksat kuunnella ihmisiä ja joskus satunnaisesti esittää, että sinua kiinnostaa, niin tulee olemaan niitä, jotka tietävät olemassaolostasi. Ja ihmiset puhuvat aina, he eivät lakkaa koskaan jauhamasta, kiinnosti sinua tai ei, olit kuulemassa tai et. Olet silti olemassa ja muut tiedostavat sen, ja joskus joku tarvitsee sinunlaistasi kaveria, joka ei välitä mitä elämässään tekee. Joskus työ on vain työtä eikä sillä ole sen suurempaa merkitystä, ei tekijälle eikä työnantajalle. Menen siis illalla töihin.

Jos olisin alusta asti tiennyt elämän olevan yhtä epämääräistä ja ihmeellistä, ehkä olisin jättänyt syntymättä. Mutta nyt minä valehtelin, tämän aamun kahvi ja jumittuneet lihakset muistuttivat minua parhaalla mahdollisella tavalla elämän ihanuudesta. Ei sillä, että se olisi ollutkaan koskaan liian helpoa minulle, lähinnä se lihallinen rasitus ja haasteet pitävät minut järjissäni.

Otteita Jesse Avdeikovin maalausarjassa *Tarvitseeko kapteeni laivaa ollakseen kapteeni* seikkailevan kapteenin muistiinpanoista.

Sarja on esillä Taidekeskus Mäntinrannassa.

23.10.2013

DAS DING

Käsikirjoitus 1.0

1. INT. TYHJÄ HUONE. ILTAPÄIVÄ.

Tyhjässä huoneessa istuu 30-luvun mekkoon pukeutunut karhunaamiainen MIES. Hän pitelee kahvikuppia sylissään (LK). Tassilautanen lepää vasemman kämmenen päällä, ja toisessa kädessään henkilö pitelee lusikkaa (ELK). Välillä hän hämmentää kahvia (ELK).

2. EXT. METSÄ. PÄIVÄ.

Koivujen ohi kiitäviä runkoja, puun paljautta (PLK).

3. INT. HUONE. ILTAPÄIVÄ.

Lusikka viipyy kahvikupissa ja kiertää hidasta kehää (LK).

4. TEKSTI

"Huomenna hän matkustaisi valassaarille..."

(Huom. tekstit mykkäfilmien tavoin mustalla taustalla)

5. INT. HUONE. PROJISOINTI MURNAUN "NOSFERATUSTA".

Nosferatun kurkistaessa neidon ikkunasta projisoidun kuvan päällä tanssii mustiin trikoisiin puettu hahmo. Hänellä on pienet vampyyrin hampaat. Hahmo äänтелеe kuin kissa (KK).

6. INT. HUONE. ILTAPÄIVÄ.

Teelusikka laskeutuu lautaselle, ja etusormi kiertyy kupin korvan ympäri (LK).

7. INT. HUONE. PROJISOINTI "THE WOLF MAN" LEFFASTA.

Projisoidun ihmissuden päällä ulvoo yksinäisen suden siluetti. Susi näytellään käsimerkeillä.

8. EXT. METSÄ. PÄIVÄ.

Ohi vilistäviä runkoja, koivut sulautuvat toisiinsa nopeassa liikkeessä (PLK).

9. INT. HUONE. ILTAPÄIVÄ.

Kuppi kohoaa hitaasti. Kädet nostavat sen navan yläpuolelle (LK).

10. TEKSTI

"Metsän takana onnen huikaiseva rakennelma..."

11. INT. HUONE. ILTAPÄIVÄ.

Suuta kohti nouseva kuppi saavuttaa rinnan korkeuden (LK).

11. EXT. PELTO. PÄIVÄ.

Koira kuopii maata pää myyränpesässä, ruoho on jäistä (KK). Välillä koira haukkuu (KK).

13. TEKSTI

"Ja hän olisi kaunis..."

14. INT. HUONE. ILTAPÄIVÄ.

Kuppi on kaulan korkeudella. Henkilön sänkinen parta paljastuu (LK).

15. EXT. VANHA PUISTO. AAMU.

Unissaan kävelevä nainen laahustaa vanhojen puiden seassa (YK). Paljaat rungot muistuttavat temppelin pilareita (YK).

16. INT. HUONE. ILTAPÄIVÄ.

Kupin reuna tavoittaa huulet (LK). Hampaat välkkyvät (LK).

17. INT. HUONE. PROJISOINTI DREYERIN "VAMPYYRISTA".

Jalkapuoli sotamies, jonka varjo kulkee hahmosta irrallaan, istahtaa penkille. Mustiin trikoisiin pukeutunut hahmo koettaa kampittaa varjoa (YK).

18. TEKSTI

"Alkaisi onnellinen komedia..."

19. INT. HUONE. ILTAPÄIVÄ.

Ensimmäinen hörppy, pitkä ryystö (LK). Hörpyn jälkeen kamera zoomaa hitaasti auki, miehen karhuus paljastuu (PK). Hän istuu yksin pienen puujakkaran päällä keskellä pimeyttä (KK).

THE END

Ensimmäinen käsikirjoitusversio Tiina Lehiköisen videoinstallaatiosta
Das Ding. Syksystä paljon muuttunut teos on nähtävissä
Taidekeskus Mäntinrannassa.

TALITTEILIJAT

ARTISTS

A. K. AUTIO

s. 1989 Tampereella
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1989 in Tampere
Lives and works in Tampere*

annakatariinaautio@gmail.com

Olen vintageen hurahtanut maalari ja kuvanveistäjä. En luovu Nokian vanhoista kännyköistä ja vanhapiikatyylisiä. Jokaisen tulisi tehdä sitä mitä osaa ja haluaa. Siksi teen taidetta.

I'm a painter-sculptor enthused of vintage. I won't abandon my old Nokia cell phones or my spinster-style. I make art because I believe a man should do what they can and want to do.

JESSE AVDEIKOV

s. 1986 Petroskoissa
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1986 in Petrozavodsk
Lives and works in Tampere*

jesseavdeikov@gmail.com
www.jesseavdeikov.com

Opittuani kyrilliset aakkoset kirjoitin ensimmäisen tarinani: "Olipa kerran vanha mies, ja hänellä oli asiat huonosti." Yhtä lailla tärkeitä ovat mitättömät päiväkirjamerkinnot ja maailmanvalloitukset. Maalaukseni ovat kertomuksia ilman alkua tai loppua.

When I mastered cyrillic alphabet I wrote my first story: "Once upon a time there was an old man, his life wasn't good" Diary entries as well as world conquering are equally essential. My paintings are stories with no end or beginning.

RIIKKA ENNE

s. 1990 Tampereella
Työskentelee Tampereella

*b. 1990 in Tampere
Works in Tampere*

riikkaenne@gmail.com
www.riikkaenne.com

Mielen ja maailman symbioosi kiehtoo minua kaikessa ristiriitaisuudessaan. Suhteeni siihen on kroonisen utelias. Ennen odotin vastauksia – nyt huomaan, että pureskelu ja ihmettely on tärkeämpää. Pitänee ottaa maailman tosissaan, muttei kovin vakavasti.

The symbiosis of the world and the mind with all its contradictions absorb me. I answer with chronic curiosity. I used to wait for answers, but now I see that chewing and wondering is more important. I suppose I must take the world seriously but not gravely.

KARIN GELLMAN

s. 1989 Pirkkalassa
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1989 in Pirkkala
Lives and works in Tampere*

gellman.karin@gmail.com
www.karingellman.com

Tahtoisin tuntea kaiken. Sen taustalla hallitsee loputon halu jäsentää tietoani maailmasta ja itsestäni: se on hapanoiva yritys hallita kaaosta, mutta myös verevä pyrkimys järjestää elämää elettävämmäksi. Sama koskee taidetta.

I just want to feel everything. In the background lies a strong urge to organise my knowledge about the world and myself: it is a tentative attempt to control the chaos but also a sanguine endeavour to structure the life more liveable. The same goes with art.

NOORA HEIKKILÄ

s. 1990 Helsingissä
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1990 in Helsinki
Lives and works in Tampere*

noorling@gmail.com
www.judecca.co.uk/noora

Sarjakuvaa piirtää kaksi sivua viikossa, tai kunnes piirtokäsi kramppaa. Ei haittaa, vaikka tarina olisi jo kerrottu, jokaisella on siitä uusi oma versionsa. Yhdistämällä samastuttavan kummalliseen voi löytää tutun asian epäkohdat ja vieraan asian kauneuden.

I draw two comic pages per week or until my drawing hand cramps. By combining the relatable with the weird in the stories we create, we can find the shortcomings of the familiar and the beauty in the unfamiliar.

TEA HONO

s. 1987 Pyhtäällä
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1987 in Pyhtää
Lives and works in Tampere*

tea.hono@gmail.com
www.teahono.wordpress.com

Rakastan juoksemista ja sotkemista. Ehkä pelkään epäonnistumista; toisaalta sotkeminen on paljon haastavampaa kuin kontrolloiminen. Kaipaan rauhaa ja voi olla, että muutan sademetsään.

I love to run and I love to make a mess. Maybe I am afraid of failure, though making a mess is more challenging than controlling things. I need peace and it might well be that I will move to live in a rainforest.

HINNI HUTTUNEN

s. 1990 Pieksämäellä
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1990 in Pieksämäki
Lives and works in Tampere, Finland*

hinni.huttunen@gmail.com
www.hinnihuttunen.com

En tiedä, mistä aineesta tehty reppu olisi paras suoja kovalevyille vesisateella, mutta tiedän, että taidemuseossa minun ei koskaan tarvitse tuntea itseäni yksinäiseksi.

I don't know what kind of material would be the best for a backpack that has to protect my hard drives from rain, but I do know that I won't ever have to feel lonely in an art museum.

JUHA JANTTONEN

s. 1990 Raumalla
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1990 in Rauma
Lives and works in Tampere*

janttonenj@gmail.com

Valokuvaus ja piirtäminen ovat minulle tärkeimmät tekemisen välineet. Töissäni on nähtävillä vaikutteita kauhuelokuvista, vanhoista julisteista ja historian havinasta.

My main interests are photography and illustration. In my works you can see influences of horror movies, old posters and the spirit of the older days.

WOLF KANKARE

s. 1990 Helsingissä
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1990 in Helsinki
Lives and works in Tampere*

wolf.kankare@gmail.com
www.susijasoraa.sarjakuvablogit.com

Lapsena piirsin paljon lokkeja, jotka pitelivät nokissaan punaisia ilmapalloja. Sitten viehätyn kärpästen suurista silmistä, enkä ole sen koommin piirtänyt lokkeja tai liiemmin ilmapallojakaan. Pidän tätä taiteilijanurani suurimpana virheenä.

When I was a child I often drew seagulls with red balloons in their beaks. Then I discovered a love for the huge eyes of flies and I haven't drawn any seagulls since, and not that many balloons either. I consider this my biggest mistake as an artist.

MIRJA KURRI

s. 1983 Mikkelissä
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1983 in Mikkelä
Lives and works in Tampere*

mirja.kurri@gmail.com
www.mirjakurri.wordpress.com

Se on valtava tunne. Silmänräpäyksessä saan metallin muuttamaan sulaksi. Voin pakottaa sen virtaamaan haluamaani suuntaan. Kipinäsuihkun keskellä kaksi muuttuu yhdeksi. Minä päätän, hallitsen kaiken. Joskus poltan näppini.

What a feeling! In a split second I can make metal turn liquid. I can force it to flow any way I want. In the rain of sparks I can make two turn into one. I decide, I'm in control. And sometimes I get burned.

TIINA LEHIKONEN

s. 1982 Juuassa
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1982 in Juuka
Lives and works in Tampere*

lehikoinen.tiina7@gmail.com
www.tiinalehikoinen.wordpress.com

Lempinumeroni on kahdeksan. Kun olin seitsemän, tapasin Karvisen. Tursaalla on kahdeksan lonkeroa. Hapen järjestysluku on kahdeksan. Kaikki nämä ovat syitä tehdä taidetta.

My favourite number is 8. When I was seven I met Garfield. The Octopus has eight arms. Eight is the atomic number of oxygen. All of these are reasons to make art.

LAURA LEHTINEN

s. 1990 Mäntässä
Asuu ja työskentelee Orivedellä

*b. 1990 in Mänttä
Lives and works in Orivesi*

lauralelinnea@gmail.com
www.lehtinenlaura.wordpress.com

Taidekaupungista ponnistanut taiteilijanalku, joka työskentelee eri materiaalien kanssa mediataiteen, kuvanveiston ja performanssin saralla. Picasson sanoin: "Haastavaa on pysyä taiteilijana aikuistuessaa."

Young artist working with different materials in the fields of media art, sculpture and performance. In Picassos words: "The problem is how to remain an artist once we grow up".

ILONA LEHTONEN

s. 1990 Tampereella
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1990 in Tampere
Lives and works in Tampere*

ilonaleh@gmail.com
www.ilonalehtonen.net

Lapsuuden unelmani oli tulla yleisneroksi da Vincin tyyliin. Taiteilijana koen olevani jo askelen lähempänä tätä vaatimatonta tavoitetta. Teosteni kautta tarkastelen arjen ja alitajunnan rakennelmia toteuttaen näin haluni nähdä, tutkia, keksiä ja luoda.

When I was a kid, I dreamed to become a polymath. As an artist I feel I'm already one step closer to this modest aim. In my works I document the structure of everyday and subconscious, thus fulfilling my wishes to see, search, invent, and create.

JEMINA LINDHOLM

s. 1991 Loimaalla
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1991 in Loimaa
Lives and works in Tampere*

lindholm.jemina@gmail.com
www.jeminalindholm.wordpress.com

Jokainen on tekijä. Lapsena ihailin isäni piirustuksia. Yritin piirtää niin kuin hän, nyt piirrän omalla tavallani. Minusta tuli videon, valokuvan ja äänen tekijä.

Everyone is a creator. When I was a child I used to admire my father's drawings. I tried to draw like him, now I draw in my own way. I became a creator of video, photography and sound.

VEERA LUOTO

s. 1988 Tampereella
Asuu Turussa, työskentelee Maassa

*s. 1988 in Tampere
Lives in Turku, works on the Earth*

veera.luoto@gmail.com

Uskon että eriarvoistavia sosio-kulttuurisia rakenteita voidaan muuttaa kulttuurisin keinoin sisältä käsin. Tässä mielessä näen taiteilijan aktivistina. Yksin työskentelyni on jatkuvassa dialogissa osallistavan- ja yhteisötaiteen projektieni kanssa.

I believe that unequalising sociocultural structures can be reshaped by cultural means from the inside. In this sense, I see the artist as an activist. My solitary endeavors are in constant interaction with participatory and community art projects.

MATILDA LÖYTTY

s. 1988 Järvenpäässä

b. 1988 in Järvenpää

matildaloytty@hotmail.com
www.matildaloytty.weebly.com

Mummu opetti minulle maalaamista, kun asuin Afrikassa lapsena. Pian tajusin, että vaikka kielimuuri on joskus ylittämättömän, on taide kaikille yhteinen tapa kommunikoida. Myöhemmin ymmärsin, että se on kenties parempi kuin mikään muu.

My Granny taught me painting when I was a kid and lived in Africa. Soon I realized that even though language barriers can sometimes feel insurmountable, art is a common way of communication for everyone. Later I realized that it's maybe a better way than any other.

FANNI MALINIEMI

s. 1989 Helsingissä
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1989 in Helsinki
Lives and works in Tampere*

fanni.maliniemi@hotmail.com

Veistän ukkeleita puusta, savesta, metallista tai mehiläisvahasta. Haluan luoda niin kuin Michelangelo tai niin kuin Jumala. Ajopuista ja romuraudasta syntyy eläviä olentoja, jotka venyttelevät jäseniään tai ryömivät lattioilla.

I sculpt figures of wood, clay, metal or beeswax. I want to create like Michelangelo, or like God. Out of driftwood rise living beings who eat breakfast at Tiffany's.

LAURA MYKKÄNEN

s. 1988 Espoossa
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1988 in Espoo
Lives and works in Tampere*

mykkanenlaura1@gmail.com

Ennen maalasin ohuita kerroksia, esittävää ja mieluiten pienellä sivel-timellä. Nyt innostun, kun maalaus-prosessissa on samaa leikkisyyttä kuin kevään valossa, joka roiskuu ja tarttuu.

Before I painted thin layers, realistic paintings and preferably with a small brush. Nowadays I get excited about the painting process when it has the same playfulness as spring light that splatters and sticks.

IINA MYRSKY

s. 1987 Pukkilassa
Asuu ja työskentelee Tampereella

*s. 1987 in Pukkila
Lives and works in Tampere*

iina.myrsky@tut.fi

Teen taidetta ihmisen vuoksi, tuntematta koskaan tarvetta perustella sitä etsimällä oikeutuksia tieteellisestä diskurssista ja rationalisoivasta taidepuheesta.

I do this for you.

AURI MÄKELÄ

s. 1989 Iitissä
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1989 in Iitti
Lives and works in Tampere*

aurimakela@gmail.com
www.aurimakela.com

Olen katsellut projektitiedostoni korruptoituvan. Olen kävellyt autioon taloon keräämään paperiroskia. Olen kaivanut puolitoistametristä kuoppaa kiviseen maahan yön pimeydessä. Olen tehnyt ja tulen tekemään paljon asioita, koska minun tulee tehdä mitä teen.

I've watched my project file get corrupted. I've walked into an abandoned house to collect paper scraps from the clutter. I've been digging one and a half meter hole into a stony ground in the dark of the night. I've done a lot of things and I will do a lot of things, because I've got to do what I do.

EMMI NIEMINEN

s. 1988 Tampereella
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1988 in Tampere
Lives and works in Tampere*

nieminenemmi@hotmail.fi
www.karva.sarjakuvablogit.com
www.mobile-emmi.tumblr.com

Istun ja työstän, nousen ja kävelen ympäriinsä. Istun alas, työstän, kävelen. Teos on kuin lapsi, haluat siitä juristin mutta saatkin showpainijan! Teostiedoissa pitäisi olla kävellyt kilometrit.

I sit and work, then get up and walk around. Sit down, work, walk. A piece is like a child, you want it to become a lawyer but get a show wrestler instead! Work descriptions should have mile readings.

SIRKKU NISKANEN

s. 1987 Mikkelissä
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1987 in Mikkelä
Lives and works in Tampere*

sirkkuniskanen@gmail.com

Ei ole sääntöjä. Voin tehdä mitä haluan saadakseni sen jonkin, mitä olen hake-massa. Toisinaan saan sellaista, mitä en olisi osannut odottaa.

There are no rules. I can do whatever I want to get that something I am looking for. Sometimes I get what I would have not expected.

JOONA SALO

s. 1986 Turussa
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1986 in Turku
Lives and works in Tampere*

mail@joonasalo.com
www.joonasalo.com

Pidän animoinnista ja piirtämisestä, koska saan itse näytellä ja ohjata tarinani. Olen oppinut arvostamaan epävarmuutta, vaikka olenkin suunnitelmallinen. Näiden ominaisuuksien yhdistelmä luo uusia mahdollisuuksia.

I like animating and drawing because I can both act and direct my stories. I've learned to enjoy uncertainty, even though I'm methodical, which creates new possibilities in the long run.

NIKO SKORPIO

s. 1974 Kaarinassa
Asuu ja työskentelee Venäjänkankaalla ja Tampereella

*b. 1974 in Kaarina
Lives and works in Venäjänkangas and Tampere*

me@nikoskorpio.net
www.nikoskorpio.net

Premiere renderöi. Minä luen, tutkin, piirrän, kävelen, koodaan ja kirjoitan. Premiere renderöi edelleen. Vaihdan muutamalle huonekasville uudet mullat ja mietiskelen hetken. Ilman sähköä mitään ei olisi olemassa.

Premiere encodes. I read, research, draw, walk, code and write. Premiere still encodes. I repot some house plants and meditate for a while. Without electricity, nothing would exist.

HANNA TULLILA

s. 1988 Oulussa
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1988 in Oulu
Lives and works in Tampere*

hanna.tullila@hotmail.com

Taidetta tehdessäni parasta on se, että kokeilen kaikkea, eksyn aika usein ja löydän uusia reittejä pitkin perille jonnekin ihan muualle kuin mihin olin alun perin suunnitellut meneväni.

When making art I try everything, get lost quite often, and find new paths that take me towards places I didn't plan on visiting.

MINTTU VAITTINEN

s. 1990 Toijalassa
Asuu ja työskentelee Helsingissä

*b. 1990 in Toijala
Lives and works in Helsinki*

vaittinen.minttu@gmail.com

Mielessäni kypsyvät kirkkaiden ja murrettujen värien mehukkaat hedelmät. Kaikki mitä näen voisi olla lähtökohtana maalaukselle. Mietin liikaa, onko ajatukseni tarpeeksi arvokas piirtyäkseen kuvaksi. Parhaat teokseni syntyvät kun en ajattele mitään.

A concoction of juicy fruit colors ripen in my mind. Everything I see, could be a source of inspiration for my paintings. Making art don't always come easy to me. I wonder if my thoughts are valuable enough to etch into a final image. I always fear the worst but keep hoping that things will have a glitter end rather than a bitter end.

ELINA YLHÄISI

s. 1988 Kiskossa
Asuu ja työskentelee Tampereella

*b. 1988 in Kisko
Lives and works in Tampere*

elina.ylhaisi@gmail.com
www.elinaylhaisi.com

Mun lopputyövuoden tyylin piti olla sporttinen, mutta oonkin ollut pipo löysällä ja ponnari kireenä.

My thesis year style was supposed to be sporty, but instead I wore a loose wooly hat and too tight a pony tail.

Kuvat // Photos: Veera Luoto

Valmistuvan vuosikurssin päämajan virkaa toimittanut kotiluokka sekä maalausluokka.
The classroom and the painting class that functioned as the headquarters for this year's graduates.

Kuva ja design // Photo and design: Jesse Avdeikov

INFO

TAIDEKESKUS MÄLTINRANTA

29.3.–14.4.2014

Avoinna
ma–to 12–18
pe–su 12–16

Vapaa pääsy

Kuninkaankatu 2
33210 Tampere

www.tampereen-taiteilijaseura.fi

ART CENTRE MÄLTINRANTA

29.3.–14.4.2014

Open
Mon–Thu 12am–6pm
Fri–Sun 12am–4pm

Free admission

Kuninkaankatu 2
33210 Tampere

www.tampereen-taiteilijaseura.fi

TR1 TAIDEHALLI

29.3.–13.4.2014

Avoinna
ti–pe 9–17
la–su 11–18

Pääsymaksu 6/3 €
Perjantaisin klo 15–17 vapaa pääsy

Väinö Linnan aukio 13
33210 Tampere

www.tr1.tampere.fi

TR1 KUNSTHALLE

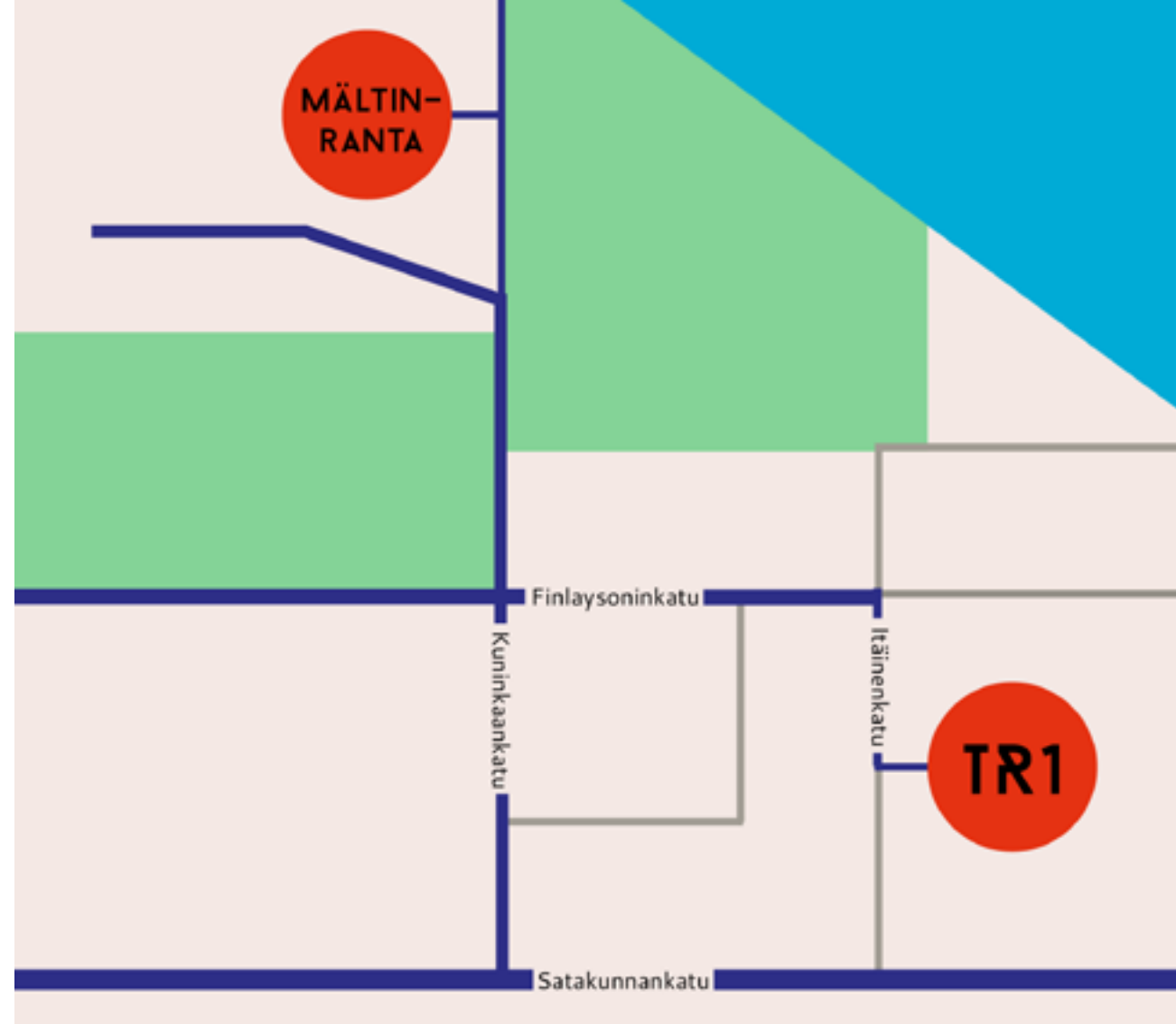
29.3.–13.4.2014

Open
Tue–Fri 9am–5pm
Sat–Sun 11am–6pm

Admission fee 6/3 €
Fridays free 3 pm–5 pm

Väinö Linnan aukio 13
33210 Tampere

www.tr1.tampere.fi

SEURAA MEITÄ // FOLLOW US

www.ylinnappiauki.fi

[facebook.com/YlinNappiAuki](https://www.facebook.com/YlinNappiAuki)

twitter.com/YlinNappiAuki

[instagram.com/ylinnappiauki](https://www.instagram.com/ylinnappiauki)

OTA YHTEYTTÄ // CONTACT

Riikka Enne
+348 400 973339
ylinnappiauki@gmail.com

Jesse Avdeikov
Karin Gellman
Tiina Lehtinen
Laura Lehtinen
Fanni Maliniemi
Iina Myrsky
Emmi Nieminen
Minttu Vaittinen
Elina Ylhäisi

A. K. Autio
Riikka Enne
Noora Heikkilä
Tea Hono
Hinni Huttunen
Juha Janttonen
Mirja Kurri
Ilona Lehtonen
Jemina Lindholm

Veera Luoto
Matilda Löytty
Auri Mäkelä
Laura Mykkänen
Sirku Niskanen
Joona Salo
Niko Skorpio
Hanna Tullila

KIITOS // THANKS

Sari Tervaniemi (Opinnäytetyöprosessin vastuuopettaja / Supervisor of the Fine Art Graduation Thesis),
Juha Suonpää, Björn Aho, Tiiu Baldwin, Antti Haapio, Fanni Niemi-Junkola, Minna Suoniemi

Petri Ala-Maunus, Jani Ikonen, Sami Sänpäckilä, Mikko Tapio, Jarno Vesala

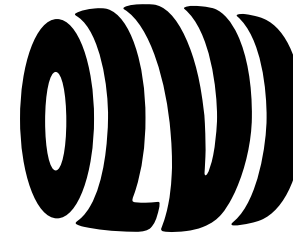
Jouni Hirvonen, Petri Kiviniemi, Mika Nousiainen, Rolf Achrén, Mikko Eerola, Matti Kudjoi,
Simo Lankinen, Petri Levonon, Antero Lyytikäinen, Tomi Siikaluoma, Outi Söderholm, Maiju Uljas

Anna Alkiomaa, Laura Andersson, Maija Apunen, Tuomo Dahlman, Heikki Eräsalo, Mikko Grönlund,
Janne Helenius, Otto Heikola, Joni Eemil Heinonen, Heikki Humppila, Joni Huttunen, Pekka Härmälä,
Aref Jalili-Monir, Jesse Jalonen, Tuomo Joronen, Seela Jousi, Satu Karhumaa, Emma Kiiski, Heikki
Kiviniitty, Simon Kosonen, Susanna Kuokkanen, Kai Lassheikki, Päivi Lassheikki, Riku Leino, Marja
Mihaljov, Tommi Moilanen, Anna Mustalilja, Anu Mustonen, Armi Niskanen, Anna-Mari Nousiainen,
Mika Olkinuora, Veli-Pekka Pehkonen, Elias Pelli, Erno Peltonen, Samuli Peltonen, Ville Pirinen, Pirjo
Purola-Heiskanen, Eero Rissanen, C. R. Starr, Mikko Silvennoinen, Sárosi Szabolcs, Ibro Terzic,
Jaana ja Keijo Tullila, Juha Vauhkonen

Perhe ja ystävät / Family and friends

A. Alhosen Elokuvalaboratorio, Konepaja Enne Oy, Kukkakauppa Puketti, Nokian Apteekki,
Patarei vanglamuuseum, Pikkupalatsi, Tallinna Püha Vaimu kogudus, Tampereen Kukkatukku Oy,
Toimintakeskus Väliasema, Turun Tyttöjen Talo

ANETCOM

Design

PYYNIKIN KÄSITYÖLÄISPANIMO

WWW.PYYNIKKI.ORG
FACEBOOK.COM/PYYNIKKIKASITYOLAISPANIMO

VASTAVIRTA-KLUBI

TAMK

TAMPEREEN
AMMATTIKORKEAKOULU

ISBN 978-952-5903-48-5